

Lord Raffles

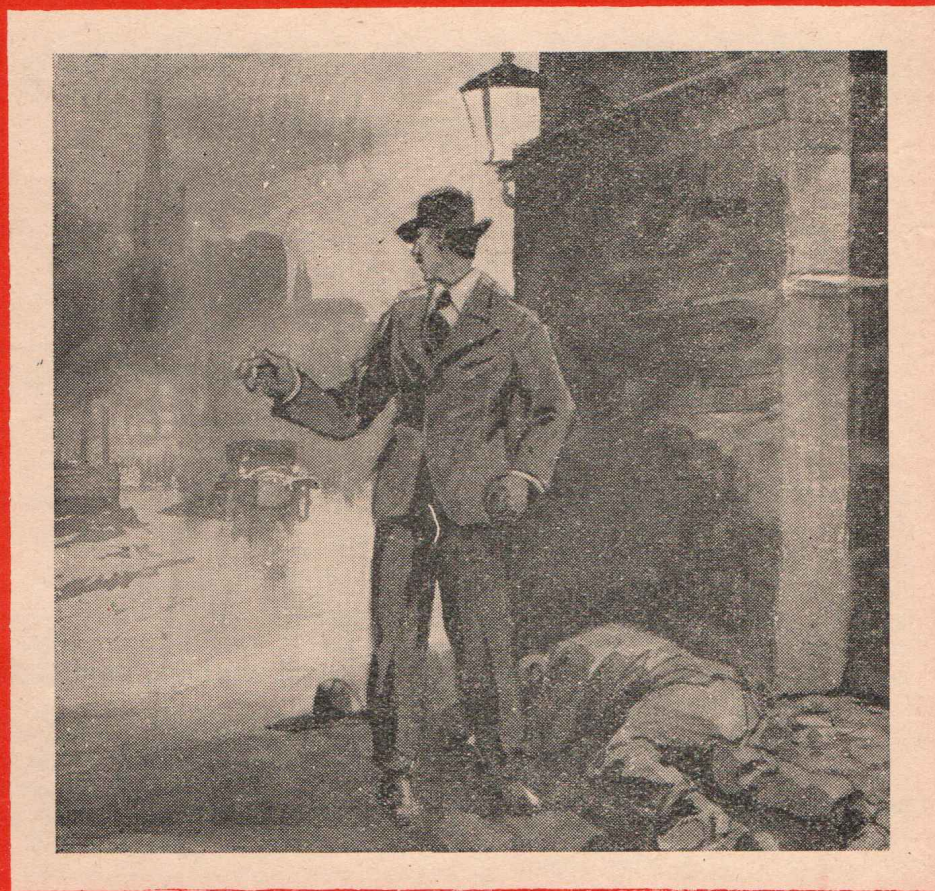
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN DE SIGARETTENDOOS

N° 2532

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het geheim van de sigarettendoos

HOOFDSTUK I

HET GEHEIM VAN DE SIGARETTENDOOS

Omstreeks twee uur in de nacht lag de Black Friar Street bijna geheel verlaten.

Slechts nu en dan passeerde een late voetganger, die zich haastte zijn woning te bereiken, want het weer was in de loop van de namiddag plotseling omgeslagen.

Het regende, dat het goot en een gure wind was komen opsteken, die in het geheel niet strookte met het jaargetijde, want het was reeds vrij ver in de lente.

Nu en dan klonk de stap van een patrouillerende politieagent, die zijn cape dicht om zich heen had getrokken, en

ook hoorde men enkele malen het geluid van een taxi, die door de straat reed.

De Black Friar Street behoort tot de oudste gedeelten van Londen en wordt in hoofdzaak bewoond door hen, die op een of andere wijze iets uitstaande hebben met de justitie, rechters, griffiers, advocaten, klerken en schrijvers.

Ook wonen er vele zaakwaarnemers en een aantal notarissen.

Op de hoek van de King Edwardstreet stond een huis, dat in menig opzicht van de andere verschilde, daar het van veel latere datum was, maar het was

even lelijk, donker en somber als de andere.

Bij het licht van de straatlantaarn, die een eind verder stond, kon men, naast de straatdeur, een koperen bord zien, waarop in rode letters te lezen stond: Owen Burleigh, Zaakwaarnemer.

In de zijstraat, waaraan 't huis grensde, werd de zijgevel voortgezet door een lage muur, die een tamelijk grote tuin omgaf.

Voor die muur, waren twee heren blijven staan, gehuld in een donkere regenjas, met een hoge hoed op, die blijkbaar zoëven uit een taxi waren gestapt.

Deze beide mannen waren John Raffles, en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Reeds lang liep Raffles rond met het plan, een nachtelijk bezoek te brengen aan het huis van Owen Burleigh, die door Charles Brand op het befaamde «zwarte lijstje» was geplaatst, waar hij zeker thuis hoorde, want hij was een vermogend man, naar men zei, die kwalijk aan zijn rijkdom gekomen was.

Nu het weer zo eensklaps veranderd was, en als het ware aangewezen om zo'n onderneming op touw te zetten, zoals de beide mannen thans begonnen waren, nu hadden zij niet geaarzeld om hun plan ten uitvoer te brengen.

Misschien waren er wel een paar aspiranten op het lijstje overgeslagen, maar die zouden niet weglopen, en wanneer zij slechts geduld oefenden en in leven bleven, zouden zij ook wel eens aan de beurt komen.

Dat Raffles juist aan die Burleigh gedacht had, was eenvoudig het gevolg van een toeval. Hij had hem vroeg in de namiddag ontmoet in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, en een enkele opmerking uit de mond van de zaakwaarnemer, die Raffles tegen stond, was voldoende geweest om zijn lot te bezegelen.

In de bewuste zijstraat was niemand te zien, en de huizen aan de overzijde waren in duisternis gehuld, maar toch bleef Raffles, volgens zijn gewoonte, geruime tijd wachten alvorens tot dalen over te gaan, om zich te overtuigen,

dat de weg inderdaad veilig was, en dat zich niet toevallig iemand in een donkere portiek ophield.

Toen bleek, dat er in dit opzicht geen beletselen zich voordeden, waren de twee vrienden met verbijsterende snelheid over de muur.

Zij stonden nu in de tuin, en richtten hun schreden naar de achterdeur, over de rand van het gras lopend, naast het grintpad.

Owen Burleigh mocht zijn, wie hij wilde, men kon niet van hem zeggen, dat hij zijn huis als een vesting verdedigde, want Raffles had geen vijf minuten nodig om het slot van de achterdeur te openen, en toen nog eens een kwartier, om door de deurkier heen, de schoot van de grendel door te zagen, door middel van een heel eigenaardig gevormde metaalzaag, zo dun als een blad papier.

Toen dat gebeurd was stonden de twee mannen in een donkere gang, maar nadat Raffles de deur zorgvuldig achter zich had dicht gedaan, zonder deze evenwel op slot te draaien, knipte hij zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan kon Brand een paar deuren zien, die op de gang uitkwamen.

— Dat is de keuken en dat is het bediendenvertrek, dat wil zeggen, als Burleigh er bezat, maar hij schijnt een oude vrek te zijn en doet het slechts met een huishoudster, een dienstmeisje dat 's avonds naar huis gaat, en een knecht.

— Is die knecht wèl intern? vroeg Brand, die bij dergelijke ondernemingen alles precies wilde weten.

— Ja, hij heeft een slaapkamertje op de bovenste verdieping, evenals de huishoudster, antwoordde Raffles.

— En Burleigh zelf?

— Op de eerste verdieping, vlak hierboven. Wij zullen dus moeten zorgen dat wij niet te veel lawaai maken, want zijn werkkamer ligt juist boven zijn slaapvertrek.

— Dan wordt het oppassen, Edward, zei Brand. Een zaakwaarnemer is uit de aard der zaak wantrouwend, en men kan een brandkast niet openen als een sardineblikje.

— Het zal heel gemakkelijk gaan, zei Raffles bedaard.

— Gemakkelijk? herhaalde Brand verwonderd.

— Ja, want ik heb een sleutel en ik weet het cijfer van het slot.

— Dat is knap. Hoe ben je dat te weten gekomen?

— Heel eenvoudig. Een paar maanden geleden ben ik eens bij hem geweest, natuurlijk behoorlijk vermomd en onder voorwendsel van een zakelijke aangelegenheid. Ik had het zo ingericht, dat hij genoodzaakt zou zijn zijn brandkast te openen en toen hij dit deed, heb ik in een sterk vergrotend spiegelteje het cijfer van het slot kunnen opnemen en dit dadelijk genoteerd, nog voor hij de deur open had. Wat de sleutel betreft, Burleigh wierp zijn sleutelbos nonchalant op zijn schrijftafel en toen ik afscheid nam, heb ik, met mijn vuist op het tafelblad steunend, vlug een wasafdruk van de brandkastsleutel kunnen maken, die gemakkelijk te herkennen was.

— Ik heb niet anders dan bewondering voor je, Edward. Als je dat alles vertelt, lijkt het zo simpel, en het is en blijft toch een kunststuk, dat niet velen je zullen nadoen.

— Bedankt voor het compliment, Charles, maar nu voortgemaakt. Het weer is wel beroerd, maar over een paar uur is het toch dag en moeten we weg zijn.

Het tweetal liep de gang ten einde, en bereikte aldus een brede trap, welke zij opgingen, totdat zij het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

Hierop kwam de hoofdtrap uit, en het eerste wat Raffles deed, was deze trap af te gaan, tot hij de vestibule bereikt had, om zich vervolgens naar de voordeur te begeven.

Hij deed nu iets, wat hij nooit zou nalaten, als hij op zulk een tijdstip en op zulke wijze in het huis van een zijner stadgenoten kwam. Hij deed namelijk onhoorbaar de ketting van de straatedeur, draaide de sleutel in het slot terug en deed ook de grendel van de deur.

Op deze wijze had hij zijn eventuele aftocht gedekt, zodat als de bewoner van het huis mocht ontwaken, hij en zijn

vriend konden ontsnappen.

Zodra hij dit gedaan had, voegde Raffles zich weer bij Brand, die tamelijk ongerust op zijn terugkeer had gewacht, want hoe vaak de jongeman ook had deelgenomen aan een der nachtelijke ondernemingen van de Gentleman Inbreker, zo was hij toch verre van gerust als deze niet bij hem was.

Brand haalde pas ruimer adem, toen hij de Grote Onbekende weer naast zich had.

Raffles nam hem bij de arm en voerde hem over het portaal naar een tweede trap, welke zij moesten opgaan, om op de verdieping te komen, waar zich de werkkamer van de bewoner bevond.

Eindelijk stonden zij voor een deur, die niet gesloten bleek te zijn en die zij dus ongehinderd konden binnentreden.

Ofschoon Charles Brand niet tot de lafsten behoorde en reeds vele malen had getoond zelfs de dood onder de ogen te durven zien, als hij aan de zijde van Raffles deelnam aan gevaarlijke avonturen, was een inbraak nog altijd voor de jongeman een hoogst gewaagde onderneming.

Het stelde hem een weinig gerust, dat het vertrek, behalve de gangdeur nog twee andere deuren had, en hij haastte zich te gaan onderzoeken of zij geopend waren en tot welke vertrekken zij toegang gaven.

De deur aan zijn linkerhand bleek toegang te geven tot een zitkamer en Brand onderzocht direct of de communicatie met de gang vrij was, wat niet het geval bleek te zijn, want hij moest eerst het slot van de gangdeur terugdraaien.

Zijn onderzoek van de tweede deur bracht aan het licht, dat deze leidde naar een soort kantoor, waar een paar eenvoudige lessenaars stonden, waarschijnlijk voor het personeel bestemd, en vier schrijfmachines op kleine tafeltjes.

Ook dit kantoor had een afzonderlijke communicatiedeur op de gang, die geopend bleek te zijn.

De werkkamer had twee vensters, waarvoor dikke gordijnen waren geschoven, maar op zijn vraag deelde Raffles hem mede, dat ijzeren vensters uit-

kwamen op een breed balkon, aan de achterzijde van het huis, en aan het einde waarvan zich een regenpijp bevond, die in geval van nood benut kon worden.

Raffles had intussen reeds alle deuren gesloten, teneinde iedere kans op een overval te voorkomen en na zijn zaklantaarn op het schrijfbureau te hebben geplaatst, haalde hij de nagemaakte brandkastsleutel te voorschijn, bestreek deze met wat vaseline en stak hem in het slot van de kast, na de cijfers te hebben gerangschikt.

Het was een spannend ogenblik, want als de sleutel weigerde konden de twee mannen wel rechtsomkeert maken.

Raffles bleek echter weer eens te meer een voortreffelijke slotenmaker te zijn geweest, want zonder haperen draaide de sleutel in het slot om en Raffles kon de zware deur naar zich toe trekken.

Glimlachend en met een licht handgebaar, wees Raffles Brand op de openstaande kast.

De jongeman, die tot op dat moment aan de gangdeur had staan luisteren, wist wat hem te doen stond en begon met bekwame spoed een lederen valies, expres voor dat doel bestemd, met de inhoud van de kast te vullen.

Raffles bemoeide zich hiermede niet, maar nam eens een kijkje in het vertrek, trok voorzichtig een paar laden van het grote schrijfbureau open, had in een wip het rolluik geopend en snuffelde in de papieren.

Hij scheen echter niets van zijn gading te vinden en stak zijn hand in zijn binnenzak, maar haalde er deze met een teleurgesteld gelaat weer uit.

— Dat is dom...nu heb ik mijn sigaretten vergeten, mompelde hij.

Hij keek rond en direct ontwaarde hij een fraai metalen kistje, dat aan de wand tussen de beide ramen was opgehangen.

Nu had Raffles een instinetmatige afkeer van muurkastjes, want het was hem eens gebeurd, dat hij er een bom in gevonden had, die op het punt van ontploffen stond.

Daarom opende hij het deurtje met de grootste voorzichtigheid, al wist hij

wel, dat hem bij de niets vermoedende Burleigh niets kwaads te wachten stond en belichtte met zijn zaklantaarn het inwendige van het kistje.

Er stonden een paar kistjes sigaren in en Raffles wilde het verzetten om een zilveren sigarettendoos te pakken, maar hij was daarbij een weinig onhandig en het kistje gleed uit zijn vingers zodat alle sigaren op het kleed rolden.

Ongeduldig begon Raffles de sigaren op te rapen, om ze weer in het kistje te doen, toen hij daarmede plotseling ophield en onbeweeglijk met het sigarenkistje in de ene hand en een paar sigaren in de andere, op zijn knieën bleef zitten.

Brand, die klaar was, de kast weer gesloten, en de sleutel in zijn zak had laten glijden, keek Raffles verbaasd aan, en vroeg op zacht fluisterende toon:

— Wat voer je daar eigenlijk uit? Waarom raap je de andere sigaren niet op?

— Omdat er iets is wat mij niet bevalt met dat kistje.

— Waarom heb je ze er uit gedaan?

— Dat deed ik niet, dat deed mijn onhandigheid, of liever het toeval.

— Wat is er met dat kistje? vroeg Brand, die nieuwsgierig naderbij gekomen was.

— Wel, het heeft een dubbele bodem, die natuurlijk onzichtbaar is, als er een laagje sigaren in ligt, maar wel als het leeg is; kijk maar, de bodem is van binnen dikker aan de bovenkant dan van buiten.

— Je hebt gelijk, zei Brand, ofschoon het toch maar een heel gewoon kistje is.

Raffles die een zwak had voor alles wat geheimzinnig was, was reeds begonnen met het onderzoek van het kistje, en had aldra het geheim ontdekt. De losse bodem lag eenvoudig op enige dunne latjes tegen de zijwanden van het kistje, en met de punt van zijn zakmes kon hij het dus gemakkelijk opwippen.

In de aldus gemaakte opening, nauwelijks een centimeter hoog, lagen enige papieren.

Raffles nam ze er uit, en keek ze vluchtig door.

Onder het lezen verscheen er een iro-

nische lach om zijn lippen.

Toen wendde hij langzaam het hoofd naar Brand en vroeg op eigenaardige toon:

— Wie denk je, dat we vannacht bestolen hebben, Charles?

— Wel, wie anders dan de zaakwaarnemer Owen Burleigh.

— Zaakwaarnemer zal hij wel zijn, maar hij is tevens werkend lid van de Bende der Valken, die te Parijs gevestigd is.

Met moeite bedwong Brand de kreet

van ongeloof en verbazing, die hem naar de lippen steeg.

— Blijkt dat uit die papieren? kon hij tenslotte vragen.

— Zonder een schijn van twijfel. Ik zal je het briefje voorlezen, dat bovenop lag, en dat zal je wel overtuigen. Het luidt als volgt, in zijn veelzeggende korthed:

« Samenkomst op de derde van de maand mei aanstaande, te Parijs. Gewone plaats. Het wachtwoord is: «Revolver en Dolk». B.S. »

HOOFDSTUK II.

OUDE KENNISSEN

Raffles wachtte niet af wat Brand hierop zou zeggen, maar noteerde plaats en datum van samenkomst en het wachtwoord snel in zijn agenda, legde vervolgens de papieren weer precies zoals hij ze gevonden had in het sigarenkistje, deed er de losse bodem in, vervolgens al de sigaren en zette het kistje in het kastje, dat hij daarop sloot.

— Ik ben blij, dat ik trek had om te roken, zei hij, en ik ben blij, dat dat kistje mij uit de vingers is gegleden.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Denk eens welke mogelijkheden dat briefje ons biedt.

— Mogelijkheden? herhaalde Brand verwonderd.

— Natuurlijk amice, wacht maar tot wij in Parijs zijn, want daar gaan wij zo gauw mogelijk heen, zei Raffles.

Laten wij nu maken, dat wij wegkomen, want ik zie niet in, waarom wij hier nu nog langer zouden blijven. Apropos, was er nog al wat in de brandkast?

— Het viel erg mee. Bijna veertig-duizend pond sterling.

— Alstublieft. Excusez du peu. Waarschijnlijk heeft Burleigh dat voor het grootste gedeelte door bedrog en oplichting binnen weten te krijgen.

Na deze woorden richtte Raffles zich naar de gangdeur, maar vóór hij deze opende, nam hij de voorzorgsmaatregel, zijn revolver in de hand te nemen.

Een weinig voorzichtigheid was nu

vooral geboden, want na de ontdekking, welke hij zoëven gedaan had, behoefde hij geen illusies te koesteren omtrent de geestesgesteldheid van de bestolene.

Als de man enig gerucht mocht hebben gehoord en stil naderbij was geslopen, zou hij de indringers ongetwijfeld zonder vorm van proces neerschieten.

Maar Burleigh scheen zeer vast te slapen en had niets gehoord van hetgeen boven zijn hoofd was voorgevallen.

Raffles opende in de vestibule gekomen, de straatdeur op een kier.

Het regende nog altijd, en de straat was geheel en al verlaten.

In het oosten begon de hemel een wazig grijze tint te vertonen, ten bewijze, dat de zon pogingen deed boven de kim te verschijnen, wat haar evenwel de gehele dag niet zou gelukken.

In een ommezien waren de twee mannen op straat en liepen toen, zonder overhaasting de zijstraat uit naar Black Friar Street, waar zij bleven wachten op een taxi.

— Ik wilde dat ik mijn sigarettenkoer niet vergeten had, mopperde Raffles.

— Het spijt mij, dat ik je niet kan helpen, Edward, ik heb geen sigaretten bij me zo min als jij.

Juist op dat ogenblik kwam er een taxi aanrijden; Raffles wenkte de chauffeur en gaf hem het adres op van een huis in de Cromwell Street.

De rit duurde ongeveer een half uur, waarna de twee vrienden uitstapten,

met de chauffeur afrekenden, en het overige van de weg te voet aflegden.

Honderd meter verder, terwijl er heinde en ver geen auto meer te zien was, gingen zij, na zich te hebben overtuigd dat er geen mens in de nabijheid was, de deur binnen van een fraai huis, waar John Raffles, reeds ettelijke jaren woonde, onder de naam Lord William Aberdeen, een bekend en geacht filantroop.

Het eerste wat Raffles deed, was zijn natte regenjas op te hangen, en vervolgens zich naar de rookkamer te begeven en daar de lang ontbeerde sigaret op te steken.

— Zullen wij nog wat praten, Charles of ga je liever direct naar bed? vroeg Raffles, die in een gemakkelijke stoel had plaats genomen.

— Om je de waarheid te zeggen, zou ik wel gaarne mijn bed opzoeken, maar toch hoor ik toch eerst wel graag uit je mond, wat je denkt van die Burleigh.

— Wel dat is in een paar woorden gezegd. Die man speelt natuurlijk een dubbele rol. Ik heb echter nooit geweten, dat hij er twee methodes op na hield.

— Je sprak zoëven van een briefje, ondertekend met de letters B.S., ging Brand voort, die op de leuning van een stoel was gaan zitten en een sigaret aanstak. Wat zouden die initialen betekenen?

— Waar is je geheugen? Charles. B.S. betekent natuurlijk niets anders dan Beaupré de la Sardogne.

— De chef van de Bende der Valken? riep Brand uit.

— Niemand anders.

— De doodsvijand, de vinnige concurrent van Dr. Cox, die de aanvoerder is van het geduchte Genootschap van de Gouden Sleutel, dat bijna alle voorname benden van de gehele wereld omvat, ging Brand voort.

— Daaraan kan niet getwijfeld worden, verzekerde Raffles.

— Ik dacht eigenlijk, dat wij nooit meer iets van de Franse markies zouden horen.

— Ik geloofde zelf ook, dat wij hem, na ons laatste avontuur te Parijs, waarbij ik hem een tamelijk grote dienst heb

kunnen bewijzen, voorlopig wel niet meer zouden ontmoeten, zei Raffles.

— Je bent dus van plan, naar Parijs te gaan en gebruik te maken van het feit, dat je achter de ware identiteit van Burleigh bent gekomen?

— Natuurlijk, Charles. Allicht kunnen wij daarginds een goede slag slaan. Natuurlijk zal er over iets biezonders beraadslaagd worden, anders zou men er de Engelse leden niet bij hebben gehaald.

— Ik twijfel er aan of Markies de Beaupré je wel zeer vriendschappelijk gezind zal zijn, ondanks alles wat je hier te Londen voor hem gedaan hebt, toen hij in het ziekenhuis lag.

— Ik stel meer vertrouwen in zijn dankbaarheid, Charles. Maar hoe het zij, als ik kans zie, de bende, waarvan hij aanvoerder is, een kool te stoven, dan zal ik het niet laten.

— Nu dat je van plan bent om naar Parijs te gaan, zul je mij zeker wel veroorloven, je te vergezellen?

— Ik verlang niets liever. En ook James Henderson gaat mee.

— Dat vind ik een goed idee. Zonder je oersterke chauffeur voel ik mij altijd veel ongeruster, als wij eens bij toeval gescheiden raken in de loop van een of ander avontuur.

— Misschien krijgen wij ditmaal niet met Beaupré persoonlijk te doen. Maar hoe dan ook, ik wil die bijeenkomst bijwonen.

— Dan mogen wij ons wel wat haasten met de voorbereidselen. De samenkomst is over vier dagen.

— Dan hebben wij tijd in overvloed. Mijn huis in de Franse hoofdstad kan ons ieder ogenblik onder zijn beschermend dak opnemen, als het nodig mocht zijn ons te vermommen of te vluchten.

— Wij volgen Burleigh zeker op de voet?

— Ja van dit ogenblik af mag hij niet uit het oog worden verloren.

— Wie weet geeft hij zijn plan wel op, opperde Brand, na de inbraak, die hem zoveel armer heeft gemaakt.

— Dat moeten wij afwachten. Hij zal nog wel een duitje over hebben, maar nu wil ik je niet langer uit de slaap hou-

den, amice. Het is ruim vier uur, en wij hebben een paar uur nachtrust wel verdiend.

De twee vrienden gingen elk naar hun respectieve slaapkamer en waren aldaar in een diepe slaap gedompeld.

De volgende morgen bevatten de meeste ochtendbladen tamelijk uitvoerige berichten over de inbraak in Black Friar Street.

Enige daarvan noemden ook reeds een naam, namelijk die van John Raffles, de ongrijpbare Gentleman Inbreker, de Grote Onbekende.

Scotland Yard begon het onderzoek zonder veel vertrouwen, want men wist in het hoofdbureau aan het Thames Embankment maar al te goed, dat al dat zoeken vruchteloos zou zijn; als men Raffles bij een inbraak niet op heterdaad kon betrappen.

Natuurlijk had men Burleigh en zijn huisgenoten grondig ondervraagd, maar geen van allen kon mededelingen verschaffen, waar men iets aan had.

De zaakwaarnemer verklaarde, dat hij niet het minste gerucht had gehoord en de inbraak pas had ontdekt, toen hem bij het openen van de brandkast bleek, dat deze geheel was leeggehaald.

Wanneer niet de doorgezaagde schoot van de grendel der achterdeur een duidelijke taal had gesproken, dan zou men hebben kunnen denken, dat de inbraak alleen in de verbeelding van de bestolene had bestaan.

Burleigh loofde om de politie te helpen een premie van vijfhonderd pond

sterling uit aan degene, die aanwijzingen kon doen, welke zouden leiden tot de arrestatie van de dief. Raffles moest glimlachen, toen hij dit las; de doortrapte bandiet, die een hoog bedrag uitloofde, om weer in het bezit te komen van zijn onrechtmatig verkregen geld.

Nog dezelfde ochtend zette Raffles zijn observatieposten uit.

Burleigh mocht niet uit het oog worden verloren, want de Grote Onbekende wist niet, waar de Parijse bende bijeen zou komen zodat men Burleigh als gids moest gebruiken.

Aldus begon de bewaking van het huis van de gewetenloze zaakwaarnemer in Black Friar Street.

De veronderstelling van Brand dat Burleigh onder de huidige omstandigheden wellicht zou afzien van de reis naar de Franse hoofdstad werd niet bewaarheid, want in de ochtend van de tweede mei begaf Burleigh zich naar het Victoria station om de trein naar Parijs te pakken.

Brand stond daar op wacht en haastte zich Raffles op de hoogte te brengen door middel van een kort codetelegram, om daarna zelf in de trein plaats te nemen, welke hem naar Dover zou brengen.

Toen hij daar aankwam en zich direct naar de kade begaf, waar de kanaalboot gereed lag om af te varen, stond daar reeds de grote grijze Bentley van Raffles, met Henderson achter het stuur, die de rit naar Dover in veel kortere tijd dan de trein bleek te hebben gedaan.

HOOFDSTUK III.

DE SAMENKOMST TE PARIJS

Brand wachtte er zich wel voor enige aandacht te schenken aan de grijze auto of aan de twee inzittenden, en vergevoegde er zich mee, in het voorbijgaan een knipoogje met Raffles te wisselen.

Burleigh, die zich van niets bewust was, begaf zich aan boord van de kanaalboot, de auto werd opgetakeld, en een half uur later stak de boot van wal.

Raffles zag er uit als een toerist, Henderson droeg een deftige chauffeurslivrei, en daar Brand tamelijk sjofel in de kleren stak, konden de twee vrienden tijdens de overtocht slechts tersluiks enkele woorden met elkander wisselen.

De jongeman wilde zich trouwens zoveel mogelijk achterbaks houden, want niemand kon zeggen, of Burleigh hem wellicht niet gezien had, toen hij aan het Victoria station in de trein stapte.

In dat geval, zou de man misschien argwaan krijgen, als hij hem weer op de boot en ook te Parijs terug zag.

De overtocht verliep vlot, want de zee was kalm en het tij gunstig.

Te Calais aangekomen, namen Raffles en Henderson weer in de auto plaats, die snel uit het gezicht verdween.

De afspraak was, dat de drie mannen elkander terug zouden zien in het huis aan de Rue Lepic op Montmartre, nadat Brand de woonplaats van Burleigh zou hebben ontdekt.

De zaakwaarnemer nog altijd totaal onbewust van het feit, dat hij nauwkeurig in het oog werd gehouden, liet zich

met een taxi naar het station brengen en nam daar plaats in de sneltrein naar Parijs.

Charles deed evenzo, maar zorgde er natuurlijk voor, dat hij de bandiet uit de weg bleef, die nu op weg was naar de samenkomst van de Bende der Valken. Onderweg, in zijn derde klas coupé, dacht hij er over na, dat diezelfde Burleigh wie weet hoe lang zijn medeburgers als zaakwaarnemer op allerlei gebied had afgezet, en nu bovendien ook nog bleek te behoren tot een der meest gevreesde benden van geheel Frankrijk, die reeds heel wat schrik en onrust verspreid had.

Thans stond markies Beaupré de la Sardogne aan het hoofd van die bende, dezelfde man, die maanden geleden naar Londen was gekomen, in de hoop, dat men hem zou kiezen tot aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, in plaats van professor Nicholson, die door toedoen van Raffles zijn leven van misdaad aan de galg had geboet.

Daarna was Raffles enige keren in aanraking met de Parijse bandiet geweest en had hij hem zelfs kunnen redden uit de klauwen van handlangers van de tegenwoordige chef van het genootschap, Dr. Cox, die niets liever zou zien dan zijn mededinger naar de macht voor goed van het levenstoneel te zien verdwijnen.

Na een paar uur reed de trein het Gare du Nord binnen en Brand haastte

zich naar de uitgang, om Burleigh niet uit het oog te verliezen.

Deze had een koffer bij zich en moest zich eerst naar de douanezaal begeven voor het gewone onderzoek.

Brand behoefde zich dus niet te haasten en stelde zich zodanig aan de uitgang op, dat hij alle reizigers zou kunnen waarnemen, zonder zelf te worden gezien.

Na een kwartier kwam Burleigh naar buiten.

Juist kwam er een vrije taxi aanrijden en Brand hoorde Burleigh duidelijk en in onberispelijk Frans de chauffeur het adres toeroepen:

— Hotel du Parnasse, rue Vaugirard.

Het was goed overlegd dat Brand zich reeds van tevoren van een wagen verzekerd had, want alle taxi's waren reeds door andere reizigers in beslag genomen, en de jongeman wilde er zich persoonlijk van overtuigen, dat Burleigh in het genoemde hotel inderdaad logeerde.

Toen hij zijn chauffeur opdracht had gegeven de andere auto te volgen, kwam hij binnen een half uur tot de ontdekking dat Burleigh werkelijk in het Hotel du Parnasse was afgestapt, want daar stond zijn taxi nog geparkeerd, terwijl zijn koffer naar binnen werd gedragen.

Toch wachtte Brand nog een kwartier, nadat hij zijn chauffeur had weggezonden waarna hij zich pas terugtrok. Met de metro begaf hij zich naar de wijk van Montmartre en stapte uit aan de halte Place Blanche, ging met de lift naar boven, en richtte zijn schreden naar de Rue Lepic, ongeveer tien minuten gaans van het genoemde plein verwijderd.

Het huis, hetwelk Raffles hier reeds jaren geleden gekocht had, had niet minder dan drie ingangen, een in de Rue Lepic, een in de Rue des Abesses, en een, door een tuin heen, in de Rue Féria.

Raffles had zelf van dit huis gezegd, dat het één zijner sterkste vestingen was, want, behalve deze drie uitgangen had het huis nog een andere bijzonderheid, die misschien van nog groter belang was. Onder de kelder bevond zich de toegang tot een zijtunnel van het gemeentelijke rioolstelsel, hetwelk Parijs in alle richtingen doorkruist, maar

dat hier, op het hooggelegen Montmartre, reeds sedert jaren niet meer werd gebruikt.

Deze tunnel, een aantal kilometers lang, voerde tot buiten de oude vestingwallen van Parijs en had misschien in vroeger eeuwen gediend als een middel om uit de stad te ontkomen, in geval ener belegering.

Brand ging naar binnen in de Rue Féria, en door een achterdeur het huis binnen, maar niet, dan nadat hij het afgesproken teken had moeten geven, bestaande uit drie zachte, daarna twee hardere kloppen op het deurpaneel.

Henderson opende de deur en liet Brand binnen.

Deze knikte de reus toe, en liep regelrecht naar het vertrek, waar hij Raffles wist te zullen vinden, een tamelijk ruime voorkamer op de eerste verdieping.

Daar zat zijn vriend inderdaad bezig met zijn gelaat een verandering te doen ondergaan.

Hij wendde zich even af van de spiegel waarvoor hij gezeten was en zei:

— Zo ben je daar, Charles. Je weet dus waar onze man ergens uithangt?

— Ja, hij logeert in het Hotel du Parnasse in de Rue Vaugirard.

— Niet bepaald een deftige buurt, zei Raffles. Als mijn herinnering mij niet bedriegt heeft de wijk van Vaugirard steeds in de kwade reuk bij de Parijse politie gestaan.

— Misschien is de bijeenkomst wel ergens in die buurt, meende Brand.

— Dat denk ik ook. Er zijn daar schuilplaatsen genoeg, waar de bandieten rustig kunnen vergaderen. Ik ben zeer nieuwsgierig naar het gezelschap dat ik daar denk te ontmoeten.

— Ik zou wel willen, dat je er alweer veilig en wel vandaan was, riep Brand uit.

— Niet zo pessimistisch, Charles. Ik ben op de hoogte van het wachtwoord, en als wij eenmaal de plek van samenkomst weten, zal niemand mij verdenken, als ik zeg, dat ik in plaats van Burleigh kom.

— In de plaats van Burleigh... herhaalde Brand verwonderd. Hij zal er toch zelf wel heengaan?

— Neen, hij zal er niet heengaan, want ik zal hem dat beletten.

— Maar met welk doel dan toch?

— Omdat het beter is, dat ik een rede kan opgeven, waarom ik daar kom. Er zullen wel een aantal bendeleden zijn, die onze man van aanzien kennen en in dat geval kan ik zeggen, dat hij verhinderd was en mij in zijn plaats heeft gezonden om aan de beraadslagingen deel te nemen.

Het zal volstrekt niet vreemd worden gevonden als er iemand verschijnt, die verklaart, dat Burleigh hem gezonden heeft, want niemand zal daarginds op de gedachte komen, dat het geheim van de oproeping is uitgelekt. En bovendien weet ik zoveel van de geheimen der Londense en Parijse benden, dat zij mij geen ogenblik zullen verdenken.

— En hoe wil je Burleigh beletten naar de plek van samenkomst te gaan?

— O, daarvoor zijn middelen in overvloed.

— Alles goed en wel, maar hoe zul je de plek van samenkomst te weten komen, als je Burleigh belet er heen te gaan?

— Ik erken, dat hier een moeilijkheid schuilt, amice, gaf Raffles toe, terwijl hij zorgvuldig een paar lijnen in zijn gelaat trok met een doezelaar, waarvan de punt was gedoopt in een schoteltje met een helder gekleurde vloeistof, die echter, aan de lucht blootgesteld, een donkerrode kleur aannam. Ik meen er echter het volgende op te hebben gevonden. Ik ga nu in hetzelfde hotel logeren, waar Burleigh is afgestapt om hem in het oog te kunnen houden. Misschien ontdek ik op die wijze wel waar de plek van samenkomst is. Is dat niet het geval, dan treed ik morgen, weer in een andere vermomming, als afgezant van Beaupré de la Sardogne op, en breng Burleigh een briefje, waarin hem wordt verzocht, mij naar de plek van samenkomst te geleiden, daar ik een nieuweling ben en geheel vreemd in Parijs.

— Dat plan is niet zo kwaad, maar dan zullen jullie immers per slot van rekening toch samen naar binnen moeten gaan.

— Neen, want jij en Henderson zullen ons van het hotel af volgen en op het eerste sein maken jullie je van de man meester. Ik zal wel kans zien, onderweg uit zijn mond te vernemen, waar de plek van samenkomst is. Er moet natuurlijk een auto gereed gehouden worden, maar dat alles regelen wij wel, als het zover is. Vertel mij nu eens, of ik voldoende lijk op een provinciaal, een veekoper bijvoorbeeld?

— Ik wilde juist zeggen, dat je op zo iemand biezonder veel gelijkt, Edward, riep Brand uit.

— Goed. Dan zal ik maar dadelijk gaan. Laat Henderson wat halen, waarmee jullie je avondmaal kunt doen, of koop het zelf, en blijf dan hier wachten, tot je telefonisch of telegrafisch bericht van mij krijgt.

Raffles stond op, nam een veel gebruikte houten pijp van de tafel, wierp een jas over zijn arm, drukte zich een hoed op het hoofd en drukte Brand de hand. Hij herhaalde nog eens zijn instructies en verliet de kamer en vervolgens het huis, maar langs een andere weg, dan waardoor hij met Henderson naar binnen was gegaan.

In de Rue des Abesses riep hij een taxi aan, maar gaf de chauffeur niet het adres van het hotel in Vaugirard op, daar hij niet de kans wilde lopen, dat de chauffeur wellicht lid van een of andere bende was, hetgeen in een stad als Parijs niet zo bijster verwonderlijk zou zijn, maar verzocht hem naar het Gare de l'Ouest te brengen.

Daar zond hij de man weg, wachtte een korte poos en nam een tweede auto, die juist voorbijreed.

Hij noemde de chauffeur de naam van het Hotel du Parnasse en een half uur later stond hij voor een derderangs hotel in een vrij smalle straat.

De avond was reeds gevallen en Raffles begon zijn maag te voelen.

Na een kamer te hebben besproken, haastte hij zich dan ook naar een kleine oetsaal en de eerste die hij daar zag zitten, was Owen Burleigh die uitgebreid zat te dineren.

De man keek op en zag Raffles recht in het gelaat, maar aan de gehele uit-

drukking van zijn gezicht was duidelijk te zien, dat hij eerder getwijfeld zou hebben aan zijn eigen persoonlijkheid, dan aan de mogelijkheid, dat de provinciaal met zijn dom gezicht, die daar een weinig verlegen binnentrad, dezelfde man was, die hem enige maanden geleden te Londen was komen raadplegen over een onbetekenend zaakje, waaraan hij op gemakkelijke wijze tien pond had verdiend.

Raffles nam niet ver van Burleigh plaats, zodanig dat hij hem in het oog kon houden, zonder dat het opviel.

Hij bestelde een eenvoudige maaltijd en liet het zich smaken.

Met opzet bleef Raffles zolang in de eetzaal, tot hij de zaakwaarnemer zag opstaan, om vervolgens op zijn beurt het restaurant te verlaten.

Burleigh stond in de vestibule, gereed om uit te gaan en daar Raffles zijn jas al had aangetrokken en zijn hoed had opgezet, was het niet zo verwonderlijk dat ook hij wilde profiteren van het mooie weer, dat sedert de vorige dag in de Franse hoofdstad heerste.

De plannen van die avond bleken echter van zeer onschuldige aard te zijn, want hij stapte in de auto, welke hij blijkbaar had laten bestellen en liet zich naar de Folies Bergères rijden.

Raffles deed hetzelfde, maar hield zich een weinig op de achtergrond, terwijl Burleigh een plaatsbewijs kocht van een hogere rang.

Pas toen de zaakwaarnemer door de brede toegangsdeur verdwenen was, nam Raffles op zijn beurt een plaatsbewijs en volgde hem.

Burleigh ging de brede trap op, die naar de foyer leidt, waar het steeds krioelt van demi-mondaines, raakte dadelijk in gesprek met een der dames, die aanstonds in hem de vreemdeling had herkend, en hem had aangeklampt.

Raffles stelde zich verdekt op achter een der pilaren, en zag, dat Burleigh zich met enkele woorden van die vrouw afmaakte en de zaal inging.

Daar waren de lichten reeds gedoofd en Raffles kon dus ongezien naderen.

Burleigh nam zijn plaats in op de eerste gaanderij, die in dit grote varié-

theater de duurste rang is en zette zich op zijn gemak neer, om te genieten van de verrichtingen van twee Engelse jongedames, die hun benen hoog in de lucht wierpen en erg vals zongen.

De Londense zaakwaarnemer bleef de voorstelling tot het einde toe bijwonen en ging terug zoals hij gekomen was, zonder een ogenblik te vermoeden, dat hij al die tijd gevolgd was door een man, die geen zijner bewegingen uit het oog verloor.

Daarna begaf hij zich naar zijn slaapkamer en Raffles wist niets beters te doen dan zijn voorbeeld te volgen.

De volgende ochtend liet Raffles zich vroeg roepen, en na zijn rekening betaald te hebben, keerde hij onmiddellijk naar de Rue Lepic terug om zich daar weer op een andere wijze te vermommen.

Het was nog zo vroeg toen hij daar aankwam dat Brand nog niet klaar was met zijn toilet, maar Henderson, zijn gewoonte getrouw, was zelf reeds de deur uit, en zeker een kijkje gaan nemen in de garage, waar hij de grote grijze Bentley had ondergebracht, om zich te overtuigen dat alles met de auto in orde was.

Zonder Brand te storen, begon Raffles zijn gelaatstreken opnieuw volkomen te veranderen en trok andere klederen aan, welke hij uit een grote, geheime bergplaats nam, boven de schoorsteenmantel en die slechts te bereiken was door op een stoel te gaan staan.

Daarop schreef hij een kort briefje, hetwelk door markies Beaupré opgesteld heette te zijn, deed het in een envelop en schreef er het adres van Burleigh op.

Toen pas ging hij naar de kamer van Brand en de jongeman was niet weinig verbaasd, toen hij daar ineens een hem geheel onbekend persoon voor zich zag staan.

Hij had zelfs enige tijd nodig om Raffles te herkennen, maar toen riep hij verschrikt:

— Ik ben toch wel goed wakker, hoop ik. Ben je nu al weer verkleed?

— Ja Charles. Ik ben wat vroeger opgestaan want er is vandaag veel werk aan de winkel en ik wil niet de kans lo-

pen, dat Burleigh mij ontsnapt.

— Geef je hem dan nu het briefje reeds?

— Natuurlijk niet, want dan zou ik de kans lopen, dat hij in de loop van de dag de inval kreeg bij Beaupré te informeren, of het briefje op waarheid berust en dan zou natuurlijk alles aan het licht

komen. Neen, ik moet juist zo lang mogelijk wachten, opdat hem de tijd ontbreekt te merken, dat hij bij de neus genomen wordt. Ik wil hem echter niet uit het oog verliezen, want hij zou wel eens niet meer naar zijn hotel terug kunnen keren en zich rechtstreeks naar de plek van samenkomst begeven.

HOOFDSTUK IV.

HET VERLOOP DER VERGADERING

Raffles besteedde de gehele dag verder aan het bespioneren van zijn prooi, echter zonder zich een ogenblik bloot te geven en nadat hij Brand de nodige instructies had gegeven.

Van zes uur in de avond af, moest de jongeman in het huis in de Rue Lepic blijven, want daar zou Raffles hem telefonisch mededelen, waarheen hij zich met de auto moest begeven.

Natuurlijk zou het hele plan van de Grote Onbekende in duigen vallen, als Burleigh het in zijn hoofd mocht krijgen een bezoek te brengen aan Beaupré, maar daaraan dacht de zaakwaarnemer blijkbaar niet.

Hij deed als een bezadigd, fatsoenlijk toerist, bezocht het graf van Napoleon, ging met de lift tot bijna het hoogste punt van de Eiffeltoren, waar hij de onvermijdelijke prentbriefkaarten kocht, liet zich naar het graf van de onbekende soldaat brengen, bezocht natuurlijk ook het Louvre, waar hij ruim een uur vertoefde, en was om zes uur weer in het hotel terug, waar hij dadelijk naar de eetzaal ging.

Nu brak voor Raffles langzamerhand het ogenblik aan om in actie te komen.

Hij ging een restaurant binnen aan de overzijde van de straat, nam daar voor het raam plaats en dineerde er op zijn gemak, daar hij wel wist, dat de samenkomst zeker niet zo vroeg in de avond zou beginnen en dat Burleigh zich ook niet zou overhaasten.

Om half acht eindelijk rekende hij met de ober af, stond op, en stak de straat over.

Hij zag er op dat ogenblik verre van aantrekkelijk uit, met zijn kortgeknipt zwart haar en zijn onverzorgde snor.

De portier van het hotel wierp hem dan ook een wantrouwende blik toe, toen hij naar Burleigh vroeg, zonder evenwel diens naam te noemen, daar hij er niet zeker van was, of de Londense zaakwaarnemer wel onder zijn eigen naam zijn intrek in het hotel zou hebben genomen.

Nu beschreef hij hem eenvoudig als de reiziger die de vorige avond uit Londen hier was afgestapt.

Met zichtbare tegenzin liet de portier hem in een kleine spreekkamer, na op fluisterende toon enige woorden met de oberkelner te hebben gewisseld, die daarna schijnbaar toevallig wat had te doen bij de deur van deze kamer.

Een paar minuten later kwam de portier terug en verzocht de bezoeker hem te willen volgen.

Raffles moest een paar trappen op en werd toen binnengelaten in een eenvoudige logeerkamer, waar hij Burleigh aantrof, die enigszins verbaasd opkeek bij het zien van de bezoeker.

De Grote Onbekende wachtte tot de portier zich verwijderd had, ging toen op de punten zijner voeten naar de deur, opende deze eensklaps om een blik in de gang te werpen en deed toen de deur

weer dicht.

Burleigh had dit alles enigszins wantrouwend gadeslagen en vroeg nu op zachte toon, terwijl hij zich van de Franse taal bediende:

— Wat heeft dat te betekenen, monsieur? Waartoe die voorzorgsmaatregelen?

— Gij kunt Engels spreken, mijnheer. Ik ben een landgenoot van u, zei Raffles rustig. En die voorzorgsmaatregelen nam ik zoals gij wellicht aanstonds wel begrijpen zult, omdat ik liever niet beluisterd word bij hetgeen wij te bespreken hebben.

— Ik heb niet het genoegen u te kennen, mijnheer, vervolgde Burleigh thans in het Engels, maar gaat u zitten en zeg, wat gij te zeggen hebt.

— Ik heb het genoegen met Mr. Burleigh te spreken, nietwaar, begon Raffles, de ander scherp opnemend.

De zaakwaarnemer scheen even te aarzelen, maar Raffles vervolgde met een glimlach:

— Gij kunt er gerust voor uitkomen, mijnheer, ik weet het absoluut zeker.

— Als gij weet dat ik Burleigh heet, hoe wist gij dan, dat ik hier logeerde?

— Dat weet ik van markies Beaupré de la Sardogne.

Burleigh verschrikte merkbaar bij het horen van deze naam en keek op zijn beurt zijn bezoeker scherp aan.

Blijkbaar overwoog hij, of hij moest doen alsof hij die naam nooit had gehoord, maar Raffles redde hem uit de verlegenheid door glimlachend te vervolgen:

— Ik weet zeker, dat die naam voor u geen onbekende klank heeft, Mr. Burleigh. De markies is mijn onmiddellijke chef, ofschoon ik tot dusverre slechts zelden te Parijs ben geweest en hij heeft mij dit briefje voor u gegeven, omdat hij wist, dat ik een landgenoot van u ben, en natuurlijk ook van uw aanwezigheid hier op de hoogte was.

Onder het spreken had Raffles het briefje uit zijn zak gehaald en stak het Burleigh toe, die met een vlugge beweging de envelop openscheurde, het briefje ontvouwde en het snel doorlas.

Zijn trekken ontspanden zich toen hij

het korte schrijven had gelezen en stond op om de ander de hand toe te steken en uit te roepen:

— Hiermede is natuurlijk alles opgehelderd, waarde Mr. Upperton en het spijt mij, als ik wellicht zoëven enig wantrouwen aan de dag heb gelegd.

— Verontschuldigd u niet, Mr. Burleigh, men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn bij zaken, als waarvoor wij nu te Parijs bijeenkomen. Aan het briefje van markies de Beaupré heb ik weinig toe te voegen. Ik ken de weg in Parijs slechts oppervlakkig en daar de markies weet, dat gij hier zeer goed bekend zijt en erop stond, dat ik aan de vergadering zou deelnemen, zo heeft hij mij bij u aanbevolen, en ik hoop, dat gij u die overlast wel zult willen getroosten.

— Het heeft volstrekt niets te beduiden, Mr. Upperton, riep Burleigh uit. Alleen moet het mij van het hart, dat het mij een weinig verwondert, u niet eerder te hebben ontmoet.

— De reden is, dat ik de laatste vijf jaren niet in Londen ben geweest.

— Dat verklaart alles, riep de zaakwaarnemer uit. Maar nu moeten wij ons langzamerhand gereed maken. De bijeenkomst heeft om tien uur plaats en het is tamelijk ver.

— Wij kunnen immers wel een auto nemen?

— Voor het grootste gedeelte van de weg natuurlijk, maar wij moeten voorzichtig zijn en daarom het laatste gedeelte te voet afleggen.

Het tweetal verliet nu de logeerkamer en in de vestibule sprak Burleigh even met de portier om hem mede te delen dat hij waarschijnlijk zeer laat zou terugkomen.

Daar het echter nog wat vroeg was om nu reeds te vertrekken, stelde Raffles voor een glas wijn te gaan drinken in de bar aan de overzijde, welk voorstel door Burleigh werd aangenomen.

Voor de deur van het wijnhuis zei Raffles:

— Eén ogenblik; ik moet even mijn sigarettenvoorraad aanvullen, daar is een tabakswinkel.

Raffles liep snel een paar huizen verder en trad een sigarenwinkel binnen,

waar hij wist een telefoon te zullen vinden.

Hij kocht een pakje sigaretten en belde Brand op, om hem te verzoeken zo snel mogelijk met de Bentley naar de Rue Vaugirard te komen.

Daarna stak hij zijn sigaretten bij zich, betaalde en voegde zich bij Burleigh, die reeds naar binnen was gegaan en een plaatsje had uitgezocht.

De twee mannen spraken op fluisterende toon over vele zaken, die hen belang inboezemden en het bleek de zaakwaarnemer aldra dat de gewaande Upperton op de hoogte was van zeer veel zaken uit de Londense en de Parijse onderwereld.

Hij wist hem mededelingen te doen over Dr. Cox, over de Bende der Raven, over het dievenhol in de Fine Street en meer van dergelijke bijzonderheden, die er op wezen, dat hij goed op de hoogte moest zijn, en zeker een gewichtig handlangers van markies Beaupré.

Met opzet sprak Raffles lang achtereen en trachtte hij zijn verhaal zo belangwekkend mogelijk te maken, om tijd te winnen, opdat Brand niet te laat zou komen, maar eindelijk riep de zaakwaarnemer toch verschrikt uit, na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen:

— Het is nu hoog tijd Mr. Upperton. Laten wij vertrekken, wij moeten minstens een uur rijden en dan nog wel een half uur lopen.

— Ik ben tot uw dienst, riep Raffles opgewekt uit, en dat kon hij doen, want juist toen de ander sprak, had hij door het tulen gordijn voor het venster, waarachter zij gezeten waren, zijn auto zien voorbijrijden.

Na afgerekend te hebben met de ober verlieten de twee mannen het wijnhuis.

Snel wierp Raffles een blik terzijde en zag dat zijn auto geparkeerd stond een vijftigtal meters verder, niet ver van het Hotel du Parnasse.

Burleigh keek intussen uit naar een taxi, maar het duurde tamelijk lang, voor hij een chauffeur gevonden had, die zich bereid toonde het verre vachtje aan te nemen.

Raffles hoorde dat Burleigh de naam

noemde van de Porte de Bagnolet.

Dat was een heel eind van de Rue Vaugirard en Raffles begreep, dat de chauffeur slechts bezweken was voor de toezegging van een flinke fooi.

Toen zij in de taxi stapten, zag Raffles met een zijdelingse blik dat Brand, die Parijs evengoed kende als hijzelf, hem zoëven herkend had en hem in de auto had zien stappen.

De tocht door Parijs begon en er werd niet veel meer gesproken.

Burleigh scheen na te denken waarover zo aanstonds zou gesproken worden en Raffles had eenvoudig niet veel lust om nog langer te praten met de man, die hij enige dagen tevoren had geplunderd en die zich van die diefstal niet veel scheen aan te trekken, wat wel een bewijs was, dat hij veel meer kapitaal bezat, dan Raffles gedacht had.

Na een tocht, die bijna een uur duurde, bereikte men de Porte de Bagnolet aan het einde van de Rue Belgrand gelegen.

Brand, die de Bentley bestuurde, was op zijn qui vive en reed Parijs uit, het tweetal op veilige afstand achterna.

Zonder te aarzelen sloeg Burleigh de Rue de Paris in, die op het ogenblik reeds geheel verlaten was, daar er in deze voorstad van Parijs weinig amusement te vinden is.

Langzamerhand verminderden de huizen in aantal, de straten werden donkerder en smaller en eindelijk had men Bagnolet achter de rug.

— Waar brengt ge mij toch naar toe? vroeg Raffles, die als onwillekeurig was blijven staan; het lijkt mij daar of daar in het geheel geen huizen meer staan.

— Kijk dan maar eens goed naar ginds klein gebouwtje, antwoordde Burleigh glimlachend. Men denkt dat het een leerlooierij is en het ligt totaal afgezonderd, natuurlijk vanwege de onaangename geur, en ik wil ook niet ontkennen, dat er wel eens huiden gelooid worden, maar in hoofdzaak dient het gebouw tot onze plaats van bijeenkomst.

— Is de politie nooit op het spoor van die vergaderzaal gekomen? vroeg Raffles verbaasd.

— Neen, want men kan dat gebouw langs een ondergrondse gang bereiken.

Wij echter gaan het gebouw direct binnen.

Die aanwijzing was voor Raffles voldoende.

Zonder een woord te zeggen en zonder een onnodige beweging, gaf hij zijn gids een welgemikte snelle vuistslag tegen de kin, die hem als een blok deed neervallen, zonder een zucht te slaken.

Raffles had het ogenblik goed gekozen, want de auto, naderbij gelokt door een sein met de brandende sigaret, was direct komen aanrijden.

Henderson, die het portier reeds geopend had, bukte zich nog voor de auto goed en wel stilstond en tilde met één hand de bewusteloze Burleigh van de grond en in de auto, met evenveel gemak, alsof hij een jong hondje te pakken had.

Dadelijk maakte de auto rechtsomkeert, doch niet dan nadat Raffles gelegenheid had gevonden om Brand toe te roepen:

— Om een uur of vier ben ik terug, anders is er iets mis gelopen.

Even later was de auto reeds in de nevel verdwenen.

Het was hier zo stil en eenzaam, dat niemand van het voorval getuige was geweest, en het had zich ook zo bliksemsnel afgespeeld, dat de agent van politie, wiens eentonige stappen in de verte te horen waren geweest, niets gemerkt had.

Raffles keek de wagen nog even na en mompelde:

— Als de rest even gemakkelijk gaat, dan heb ik niet te klagen.

Hij vervolgde zijn weg en moest nog een dwarspad inslaan, alvorens hij de bewuste leerlooierij bereikte.

In de verte leek het gebouw in volstrekte duisternis gehuld te zijn geweest, maar toen hij er vlak voor stond, zag hij achter een kleine ruit boven een der deuren een lichtschijnsel.

Het fabriekje was omgeven door een muur, die een binnenplaats omsloot, en die aan de kant van de weg was onderbroken door een hoog hek.

Toen Raffles tegen dit hek duwde, bleek het niet afgesloten te zijn.

Hij ging naar binnen, stak de binnen-

plaats over en begaf zich naar de deur, waarboven het licht brandde.

De deur was gesloten en Raffles mompelde:

— Daar zie ik een bel, maar het is toch wel wat vreemd gewoon aan te bellen alsof ik een visite kom brengen. Toch zal er wel niets anders op overschieten. Als de deur op mijn bellen inderdaad wordt geopend, dan zullen wij wel zien, wat het wachtwoord uitwerkt.

Raffles belde aan en bijna tegelijkertijd kwamen er twee andere mannen over de binnenplaats naar de deur.

Zij stonden daar met z'n drieën, toen de deur een handbreed geopend werd en het licht van een electrisch zaklantaarn beurtelings op het gelaat van de drie mannen werd gericht.

Een hese stem zei:

— Niet allen tegelijk. Plaats u op een afstand, gij beiden.

Dit laatste was gericht tot de twee mannen, die even na Raffles waren gearriveerd.

Zij gingen mopperend een paar schreden terug en toen zei de schorre stem:

— Zeg het wachtwoord, maar zo dat zij daarginds het niet kunnen horen.

— Revolver en Dolk, kwam het snelle en op zachte toon gegeven antwoord.

— Goed, ga binnen.

De deur ging wat verder open en Raffles kon binnengaan. Hij stond nu in een brede, witgepleisterde gang, bevolgd met grote vierkante tegels.

Achter de deur stond een gebocheld man met sluwe ogen en de kop van een roofvogel.

— Ik ben hier vreemd en kom namens Owen Burleigh uit Londen, vervolgde Raffles, zodra hij binnen was. Wilt gij mij zeggen, welke weg ik moet inslaan om de vergaderzaal te bereiken.

— De gang geheel ten einde, rechtsom, de tweede deur links, antwoordde de deurwachter kortaf.

Raffles volgde deze aanwijzingen en opende de aangeduide deur in een zijgang.

Een ogenblik bleef hij op de drempel staan van het grote vertrek, dat hij voor zich zag.

Het was een fabriekszaal, waar zich een aantal looikuipen bevonden en die overdag licht ontving door talrijke ruiten van draadglas in het schuine dak.

De zaal was bijna geheel gevuld met mannen in de meest uiteenlopende kledij.

Er waren heren in rok, die zoëven van een partij weggelopen schenen te zijn, lieden die er uitzagen als klerken op een kantoor, sportsmen en ook mannen in gewone werkplunje.

Velen spraken op gedempte toon met elkander en van 't standverschil scheen geen sprake te zijn.

Niemand scheen enige notitie van Raffles te nemen, die trouwens wel verplicht was, dicht in de nabijheid van de deur te blijven, daar het erg vol was en hij niemand kende.

Eensklaps verstomde het stemmen-gemurmel als bij toverslag.

Het werd doodstil na het dichtslaan van een deur aan het tegenovergestelde einde van de zaal.

Door de zo juist gesloten deur waren vijf mannen binnengekomen, blijkbaar het bestuur vormende, waaronder Raffles met de eerste oogopslag markies Beaupré de la Sardogne herkende, de aanvoerder van de Bende der Valken.

Het was nog dezelfde rijzige gestalte, dezelfde gebiedende blik, hetzelfde ravenzwart haar, dezelfde wijze van optreden.

De vier mannen, die met hem waren binnen gekomen, waren vreemden voor Raffles.

Het vijftal nam zwiingend plaats aan een lange tafel, die op een kleine verhoging was geplaatst en nadat Beaupré zijn blikken even door de zaal had laten gaan, stond hij op en begon met duidelijke, tot in de verste hoeken van de zaal hoorbare stem te spreken:

— Vrienden, ik heet u welkom in mijn domein. Liever had ik u ontvangen op de plek, waar wij eertijds bijeenkwamen, maar helaas, heeft de politie ons dit voorlopig onmogelijk gemaakt. Ik behoef u de naam niet te noemen van de man, die hiervoor in de eerste plaats aansprakelijk is.

Een dof gemompel ging door de rijen van de vergaderden en hier en daar werd

een luidere kreet vernomen.

— Dat is waar, overdacht Raffles glimlachend, ik zou bijna hebben vergeten, dat het niet weinig aan mijn optreden te danken is geweest, dat de Parijse heren bandieten enigszins gekortwiekt zijn in de keuze hunner plaats van bijeenkomst.

Toen het stemmenrumoer was weggestorven, vervolgde Beaupré:

— Dank zij de bereidwilligheid van de eigenaar dezer fabriek, kunnen wij thans hier bijeenkomen, om onze gewone halfjaarlijkse vergadering te houden.

Het geluk is niet aan onze kant geweest in het afgelopen semester. Allerlei omstandigheden werkten daartoe mee. De veiligheidsinrichtingen zijn verbeterd en het is thans uiterst moeilijk een inbraak, met enige kans op slagen te ondernemen, wanneer men niet zeer deskundig is en doorkneet in alle grepen en geheimen van het vak. Alarmsignalen, geduchte waakhonden, particuliere nachtveiligheidsdienst, het zijn allemaal zoveel hinderpalen op onze weg. En dit is nog niet alles. In het afgelopen halfjaar viel ook de komst van... Raffles in onze stad. Wat wij aan hem te wijten hebben zou de gehele nacht in beslag nemen om het uiteen te zetten. Ik wil echter niet onrechtvaardig of onbillijk zijn, en moet er bij zeggen, dat diezelfde Raffles mij een paar keer een grote dienst heeft bewezen...

— Buitengewoon vriendelijk van hem, dat toe te geven, mompelde Raffles met een ironisch lachje voor zich heen.

...Maar dat neemt niet weg, dat hij onze bende op andere wijze grote schade heeft toegebracht. Enige dozijnen leden onzer vereniging hebben het aan hem te wijten, dat zij thans in de gevangenis zitten, hij heeft ons zeer grote sommen geld ontnomen, en hij heeft één paar van onze beste geheime schuilplaatsen aan de politie bekend gemaakt. Hij is en blijft dus onze vijand, al is hij niet mijn persoonlijke tegenstander. Maar voor alles moet ik de belangen van onze bende laten gelden, en die schrijven voor, dat Raffles ons in de weg staat.

— Ter dood met hem, werd er geschreeuwd.

— Neen, dat zal ik niet dulden, ging Beaupré vastberaden voort. Er zijn wel andere middelen te vinden om hem onschadelijk te maken. Als een uwer een persoonlijke vete met hem heeft uit te vechten, dan zal ik mij er natuurlijk niet in mengen, ging de voorzitter voort. Kameraden. Ik geef de hoop en de verwachting te kennen, dat het komende semester voor ons rijker aan succes moge zijn, dan hetwelk achter ons ligt. Ik spoor u allen aan tot waakzaamheid, tot ijver en tot trouw aan onze beginselen. Ons ledental is ongeveer op dezelfde hoogte gebleven. Wij hebben de dood te betreuren van drie onzer beste mannen, die zijn gevallen in een ongelijke strijd met de politie. Thans moet ik u echter over onze geldmiddelen inlichten, ging Beaupré voort. Onze penningmeester Monsieur Houbin is niet ontevreden over de stand van de kas. Vooruitlopend op zijn verslag, kan ik u reeds nu mededelen, dat wij over een kapitaaltje van ruim 800.000 francs, nieuwe koers, aan contanten beschikken, ongerekend de diamanten en andere edelgesteenten, welke een gelijke waarde vertegenwoordigen. Zoals gij weet, was ons kapitaal belegd op de bank van ons diep betreurd medelid Charbon, de bankier, die met grote nauwgezetheid onze geldmiddelen beheerde en rendabel maakte. Nu hij overleden is, zal het zaak zijn ons geld van zijn bank te nemen, daar het niet geraden is, anderen inzage te geven van onze geldelijke situatie. Morgen zal dus het geld worden opgenomen en onze nieuwe penningmeester zal het zolang onder zijn berusting houden, tot wij een andere gelegenheid hebben gevonden, het geld veilig en rentegevend te beleggen, zonder dat dit argwaan wekt.

Raffles meende te dromen.

Deze lieden, die waarschijnlijk voor het merendeels niet voor een moord

zouden terugdeinzen, beraadslaagden hier, als gold het een vergadering van bankiers of huiseigenaars.

Het bestuur zat daar zo nuchter achter de tafel, als presideerde het een vergadering, waaraan men hoe eerder hoe liever een einde wilde maken.

Maar reeds ging Beaupré voort:

— Ik geef nu het woord aan onze penningmeester, opdat hij rekening en verantwoording kan afleggen.

Hij ging zitten om te luisteren naar de uiteenzetting van het zoëven genoemde bestuurslid.

Houbin las met een eentonige stem een rapport voor en telkens ving Raffles uitdrukkingen op als: Inbraak bij graaf Chaudfonds, negentig duizend francs; inbraak bij Madame la baronne de la Précombe, zeventig duizend francs; bankinval te Tréloup-en-Seine, drie en twintig duizend negenhonderd francs... alles nieuwe koers.

Daarop volgde een opsomming van de effecten, welke de penningmeester voor het geld gekocht had, de opbrengst van een aantal gesmolten gouden voorwerpen en zo voort.

— Ik moet zeggen, dat hun boekhouding prima in orde is, mompelde Raffles voor zich heen.

Nadat ook nog de secretaris voorlezing had gedaan van de notulen der vorige bijeenkomst, had de rondvraag plaats.

Enige leden stelden tamelijk onbelangrijke vragen, welke Raffles niet het minste belang inboezemden.

Zijn aandacht was nog altijd gericht op hetgeen Beaupré zoëven gezegd had betreffende het overbrengen van het werkkapitaal der bende naar de woning van de penningmeester.

Dat had hij zich goed in het oor geknoot, en de rest was hem tamelijk onverschillig.

HOOFDSTUK V.

HET HUIS VAN DE PENNINGMEESTER HOUBIN

Het was merkwaardig, maar Raffles had nog op geen enkele vergadering zo tegen vermoedheid en verveling moeten vechten als juist op deze bijeenkomst van het allergevaarlijkste gespuis, dat daar zo rustig en onbewogen over huishoudelijke aangelegenheden van de bende redekavelde, alsof het een vergadering van boekhouders en kantoorbedienden betrof.

Er werden een paar voorstellen gedaan, verworpen en tenslotte werd een motie in stemming gebracht, waarin vertrouwen in het beleid van het hoofdbestuur werd te kennen gegeven, juist zoals op iedere andere vergadering.

De bijeenkomst werd besloten met de aanneming van een voorstel, waarin het bestuur werd uitgenodigd, alle middelen aan te wenden om Raffles, de gevaarlijkste tegenstander van de bende, in handen te krijgen.

Hierna sloot Beaupré de vergadering met een woord van dank aan de aanwezigen voor de trouwe opkomst.

Langzamerhand verspreidden de leden zich, wier aantal Raffles op meer dan driehonderd schatte.

Raffles was een der eersten, die de zaal hadden verlaten, daar hij het dichtst bij de deur stond.

Hij wilde vooral Monsieur Houbin in het oog houden, die het ambt van penningmeester der bende bekleedde.

Met dit doel stelde hij zich verdekt op in de schaduw van een der loodsen,

welke zich op het fabrieksterrein bevonden.

Hij behoefde daar niet lang te wachten, want nauwelijks enkele minuten later verschenen Beaupré en Houbin, in een druk gesprek gewikkeld.

Zij liepen vlak langs de loods en Raffles zorgde wel, dat zij hem niet konden zien.

Toen zij een goed eind verwijderd waren en er geen vrees meer behoefde te bestaan, dat hij ontdekt zou worden, verliet Raffles zijn schuilplaats en ging de beide mannen na.

Langzaam liepen Beaupré en Houbin de weg af, die naar de Porte de Bagnolet voert.

Geen van tweeën scheen er ook maar een ogenblik aan te denken, dat hij het voorwerp was van een nauwlettende bewaking.

Even voorbij de poort, namen de twee bandieten afscheid van elkaar.

Beaupré ging de Rue de Bagnolet in, terwijl Houbin de Rue Belgrand volgde tot hij de Place Gambetta bereikt had.

Daar wachtte hij blijkbaar, tot hij een vrije taxi gevonden had.

Maar auto's waren er op dat late uur, half twee in de nacht, niet veel in dat gedeelte van Parijs, en Raffles overwoog reeds, hoe hij de ander zou moeten volgen, als hij zelf niet beslag kon leggen een taxi.

Hij betreurde het nu, dat hij Henderson niet had laten terugkomen, nadat

hij en Brand Burleigh in verzekerde bewaring hadden gebracht, maar daar was nu niets meer aan te doen.

Op dat ogenblik kwam er juist een taxi aanrijden.

Houbin zwaaide met zijn arm en de chauffeur stopte.

Houbin stapte in en de auto reed weg.

Raffles begreep, dat hij niet mocht aarzelen en zette er een spurt in.

Ondanks zijn geoefendheid in 't lange afstand lopen, raakte hij achter, maar telkens als hij een hoek omsloeg zag hij het rode achterlicht van de auto voor hem.

Gelukkig duurde de rit niet lang.

Na de Avenue de Gambetta te zijn doorgereeden, stopte de chauffeur voor een huis, op de hoek van de Rue Daris.

Zich nu en dan verschuilend onder de koetspoort van een groot gebouw, aan de andere kant van de straat, naderde hij het huis en kwam in de buurt, terwijl hij nog niet geheel op adem gekomen was.

Hij kon zien dat Houbin met de chauffeur afrekende, hoe hij aanbelde en hoe de deur door de onzichtbare concierge werd opengetrokken, waarna Houbin verdween.

— Onze vriend schijnt goed bij kas te zijn, mompelde Raffles. Dat is een mooi en groot huis, waar onze man is binnengegaan. Laat ons eens wachten en zien, of ergens licht wordt gemaakt.

Raffles verliet zijn schuilplaats en vatte post recht tegenover het huis, waar hij Houbin had zien binnengaan.

Even daarna werd er achter een venster op de derde verdieping een licht opgedraaid.

Raffles bleef nog even wachten tot er een taxi aankwam, waar hij in stapte.

Hij wist nu voorlopig genoeg.

De chauffeur bleek op Montmartre thuis te behoren, zodat hij geen bezwaar maakte die verre rit te ondernemen.

Het was ver over half drie, toen Raffles eindelijk weer het huis in de Rue Lepic binnentrad.

Zoals hij wel verwacht had, vond hij Brand en Henderson op hem zitten wachten.

— Je bent vroeger terug, dan ik dacht;

ik behoef dus niet te vragen of alles goed gegaan is, zei Brand.

— Prima, zei Raffles met een vriendelijk hoofdknikje in de richting van Henderson. Er is mij zelfs niets gevraagd en men scheen het voldoende te vinden, dat ik het wachtwoord wist.

En nu deelde Raffles in enkele woorden mede, wat er op de vergadering besproken was, en hoe hij daarna Houbin was gevolgd, om te weten te komen, waar deze woonde.

Brand had aandachtig geluisterd en vroeg nog naar enige bijzonderheden.

Raffles die vermoeder was dan hij voorgaf te zijn, maakte het kort en zei aldra:

— Ik verlang nu naar mijn bed, Charles, en jullie natuurlijk ook, het is bijna drie uur.

En zo begaven de drie mannen zich ter ruste en sliepen vast tot tamelijk laat in de ochtend.

Maar het was toch nog geen halftien, toen Raffles en Brand zaten te ontbijten in de kleine eetkamer van het huis, vanwaar men een ver uitzicht had over de sterk hellende Rue Lepic.

— Het schijnt nu wel vast te staan, Edward begon Brand, dat wij nog enige tijd te Parijs zullen blijven, nietwaar? Je woorden van gisternacht duiden daar tenminste op.

— Ja, Charles, wij zijn nu eenmaal hier en ik geloof dat er een goede slag te slaan is, die mij als het ware onder de neus is geduwd. Ik heb je gezegd, dat het geld, hetwelk Houbin morgen van de bank van het overleden bendelid Charbon gaat halen, een paar dagen onder zijn berusting blijft, tot er een goede gelegenheid is gevonden om het geld opnieuw te beleggen.

— Ja, dat heb ik begrepen.

— Nu het is mijn plan, Houbin eenvoudig de moeite te besparen naar een andere belegging om te zien. Er zal niets meer te beleggen vallen, want ik ben voornemens hem van die achthonderd duizend francs te ontlasten.

— Dat klinkt heel aardig, zei Brand, zolang wij hier rustig bijeenzitten, maar het wordt een ander geval, als wij willen proberen geld weg te halen bij een

man, die het klappen van de zweep kent en zeker geen moment zal aarzelen ons een kogel door het hoofd te jagen, als hij ons in zijn woning aantreft op zoek naar de duiten van de bende.

— Wij zullen hem daar niet bij uitnodigen, amice, en de nodige voorzichtigheid in acht nemen.

— Wat is die Houbin eigenlijk voor een vent?

— Ik geloof dat hij er goed bij zit, hij woont tenminste in een mooi huis en in een goede buurt.

— En hoe denk je, dat bedrag wel te bemachtigen? vroeg Brand, die zich nog maar slecht kon verenigen met het voor-nemen van Raffles.

— Door het 's nachts te gaan weg-halen, antwoordde Raffles laconiek. Wij zullen echter zo gauw mogelijk het huis in het oog moeten gaan houden, want het is natuurlijk niet onmogelijk, dat Houbin reeds vandaag zal trachten het geld bij een vertrouwd bankier te deponeren. Hij zal zich natuurlijk zo spoedig mogelijk willen ontdoen van het geld, dat aan zijn hoede is toevertrouwd. Wij kunnen dan een studie maken van het huis, zoals wij altijd doen, als wij met dergelijke plannen rondlopen.

— Maar als Houbin je ziet, Edward, zou hij dan geen achterdocht koesteren?

— Dat zal hij niet, omdat hij mij onmogelijk herkennen kan, ik stond veel te ver achter in de zaal, tussen de honderde anderen in.

Raffles was reeds opgestaan en had zijn hoed genomen.

Hij behoefde niets anders te doen, dan zich de pruik op het hoofd te zetten, welke hij had afgelegd en was nog steeds Upperton, de Londense plaatsvervanger van Burleigh.

— Maar ik zou waarachtig haast ver-geeten te informeren naar onze gevan-gene, zei Raffles plotseling. Ik hoop dat hij zich in goede welstand bevindt, en dat hij er niet vandoor kan gaan.

— Wat het laatste betreft, dat zou hem heel moeilijk vallen, antwoordde Brand lachend. Hij zit in de kelder van dit huis, waarbij wij gebruik hebben gemaakt van de onderaardse gang zodat hij niet het flauwste besef heeft waar

hij zich bevindt. Wij hebben hem wat te eten gegeven, wij hebben hem zoveel mogelijk op zijn gemak gesteld, en hij schijnt zich in zijn lot te hebben geschikt. Laat ik hieraan toevoegen, dat Henderson hem aanstonds, nadat hij gegeten had, weer in de boeien heeft gesloten op een wijze, die iedere ontvluchting onmogelijk maakt. Trouwens, al zou hij zich van zijn boeien hebben kunnen ontdoen, zou hij toch onmogelijk de zware deur hebben kunnen openen, die de kelder afsluit.

— Dat is dus in orde. Het is beroerd voor de man, maar hij zal hier moeten blijven tot alles is afgelopen, want hij zou anders danig in de weg kunnen lopen. Wij zullen nu aanstonds maar aan het werk gaan. Het is voor alles nodig, dat wij de inrichting van het huis leren kennen. Ik weet wel dat Houbin op de derde verdieping woont, maar dat is ook alles.

— Je weet, dat ik tot je dienst ben, als je me nodig hebt om het huis in de gaten te houden.

— Voorlopig zal ik van je aanbod geen gebruik maken, Charles, zei Raffles, want ik denk zelf het eerst te gaan, minstens tot twaalf uur en misschien nog wat langer. Het is niet noodzakelijk, dat wij dat samen doen en het is ook een veiliger gevoel als hier in huis iemand is, om op onze vriend Burleigh te passen.

— Zoals je wilt; dan zullen Hender-son en ik hier op je terugkomst wachten, zei Brand.

Raffles verliet het huis aan de zijde van de Rue des Abesses, en wachtte op enige afstand, tot Henderson, die door Brand gewaarschuwd was, met de auto hem zou komen halen.

Raffles liet Henderson aan het be-gin van de Rue des Cendriers stoppen, daar hij niet wenste, dat Houbin de auto zou zien.

Hij slenterde de straat in en het duur-de niet lang, of hij had een klein café gevonden, dat schuin tegenover het huis van het bendelid stond en een voortref-felijke uitkijkpost bood.

Hij ging binnen, vond een onbezet plaatsje bij een der ramen, bestelde een

glas bier en begon toen op zijn gemak het huis te bestuderen, dat op een hoek van een dwarsstraat stond, hetgeen voor Raffles niet anders dan voordelig kon zijn, want de ervaring had hem geleerd, dat hoekhuizen verreweg de meeste kans bieden om er met succes in te kunnen doordringen.

Het huis had vijf verdiepingen en langs alle etages liep een lang balkon, dat de gehele voorgevel van het huis in beslag nam.

Dat van de derde en vierde verdieping liep bovendien aan de kant van de zijstraat door.

Daar Raffles ook deze zijstraat voor een gedeelte kon overzien, had hij spoedig ontdekt, dat zich achter het huis een kleine tuin bevond, die door een muur van de straat was gescheiden.

Hij zag echter, dat het geen gemakkelijk te beklimmen muur was, want deze

was tamelijk hoog en bovendien met grote glasscherven bezet.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Dat bevat mij niet erg, mompelde hij. Iemand, die zijn muur met glasscherven bedekt, houdt er ook meestal een waakhond op na en laat alarmsignalen in zijn huis aanleggen; allemaal bezwaren, die op zichzelf niet onoverkomelijk zijn, maar die toch enige tijd van voorbereiding eisen, en daaraan ontbreekt het mij juist in dit geval.

Raffles had naar buiten zitten kijken, maar trok zich ineens zo ver mogelijk achter het vitrage terug.

Voorbij het huis van Houbin slenterden twee mannen, als dagloners gekleed.

Raffles herkende hen aanstonds, het waren de twee kerels, die tegelijk met hem het hek van de leerlooierij waren binnengegaan.

HOOFDSTUK VI.

HOE DE BUIT WERD BINNEN GEHAALD

De twee mannen, die Raffles herkend had als leden van de bende, liepen langzaam langs het huis, gingen nog een eindje verder, en keerden toen op hun schreden terug, maar nu aan de andere zijde van de straat.

Wéér liepen zij een eind door en daarna keerden zij opnieuw terug, maar sloegen nu een zijstraat in en liepen ook deze enige malen op en neer.

Raffles had hun bewegingen aandachtig gadegeslagen en mompelde nu voor zich heen:

— Wel, wat bliksem, wat willen die kerels hier. Wat voeren zij hier zo dicht bij het huis van Houbin uit. Daar blijven zij staan voor de tuinmuur en bekijken deze van onder tot boven. Wel, ik geloof dat dit maar voor één uitlegging vatbaar is; die heren zijn concurrenten. Ook zij hebben gister nacht die mededeling betreffende de 800.000 francs gehoord en willen daarmee hun voordeel doen, daar durf ik mijn kop onder verdedden.

De twee mannen waren nu weer de zijstraat uitgelopen, liepen nogmaals voorbij het huis, en gingen toen de koetspoort in, die nu wagenwijd openstond en waardoor Raffles reeds een paar keer een dienstmeisje, een brievenbesteller of een loopknecht van een of andere winkel had zien verdwijnen.

— Zo, zo, de gewone truc, mompelde Raffles. Zij verzinnen een boodschap

om het trappenhuis eens te kunnen bezichtigen.

Dat dit een juiste veronderstelling was, bleek aldra, want enkele minuten later keerden de twee mannen reeds weer terug, om nu voorgoed te verdwijnen.

— Dat is een vervelende geschiedenis, mopperde Raffles, ofschoon het mij eigenlijk zou hebben moeten verwonderen, als ik de enige was geweest, op wie de mededeling van de voorzitter indruk had gemaakt. Intussen wordt mijn onderneming er niet gemakkelijker door en ik zal een oog in het zeil moeten houden. En dat niet alleen, maar ik zal ook die twee kerels voor moeten zijn, want zij konden wel eens heel andere en krachtiger middelen gebruiken om zich van het geld meester te maken.

Raffles bleef nog enige tijd in gedachten verzonken zitten en liet verschillende plannen aan zijn geest voorbij gaan, om de concurrentie van die twee mannen het hoofd te kunnen bieden.

Toen er een half uur verstreken was, nadat de mannen vertrokken waren, rekende Raffles met de kelner af, stond op, stak de straat over en slenterde op zijn beurt de koetspoort binnen.

Het eerste wat hem in de brede doorgang in het oog viel, was een marmeren bord, waarop de namen van de firma's gegrift stonden, die het huis in gebruik hadden, en van de personen, die er woonden.

Onder die opschriften stond met gro-

te vergulde letters: CHARLES HOUBIN, Groothandel in textiel.

Raffles bleef een ogenblik verbluft staan.

Een textielhandelaar, die tevens penningmeester was van een misdadigersbende.

Je kon tegenwoordig toch van alles beleven.

De conciërge van het huis in zijn hemdsmouwen en met een grote blauwe overall aan was bezig de stoep voor het huis schoon te vegen en nam slechts zeer vlug notitie van de man, die daar binnenkwam.

Maar Raffles nam des te meer notitie van hem.

Hij trad op hem toe, tikte hem familiër op de schouder, hetgeen de man niet weinig scheen te verbazen, en vroeg toen:

— Luister eens vader, is mijnheer Houbin op het ogenblik thuis.

De portier zette grote ogen op en zei:

— Monsieur Houbin is thuis, maar ik twijfel er aan of hij op dit uur reeds te spreken is. Kunt ge mij de boodschap niet geven?

— Neen, dat zal niet gaan, zei Raffles glimlachend. Het gaat over zaken, die ik alleen met Monsieur Houbin zelf kan bespreken.

— Dan zou je vanmiddag nog maar eens terugkomen, na drie uur, dan is het kantoor open.

— Ik zal het in mijn oor knopen, zei Raffles, knikte de conciërge alsof hij hem al jaren kende en ging kalm weg.

Hij bleef echter in de buurt, want hij wilde in geen geval de kans lopen, dat Houbin hem met 't geld zou ontsnappen.

Om één uur zag hij hem het huis uitkomen en in een kleine auto stappen, die zoëven was komen voorrijden.

Houbin droeg een geel lederen valies in de hand, maar de tas scheen ledig te zijn, hetgeen zelfs op een afstand was te zien.

— Aha, nu gaat onze vriend zeker naar de bank van zijn overleden collega, teneinde het geld te halen, mompelde Raffles. En mijnheer schijnt er een eigen auto op na te houden. En dat terwijl gisteren door Beaupré geklaagd

werd over de geringe ontvangsten. Ik geloof, dat nu voor mij het ogenblik is aangebroken om wat te gaan eten. Er is niets, dat zozeer de eetlust opwekt, als het bespioneren van een man, die 800.000 francs aan ons gaat kwijt raken.

Raffles voegde aanstonds de daad bij het woord en trad een restaurant binnen, maar voor hij iets bestelde, ging hij de telefoonsel binnen en bracht Brand van alles op de hoogte.

Daarop zette hij zich aan de tafel en liet het zich smaken.

Hij haastte zich niet en bleef tot omstreeks twee uur zitten, rekende met de ober af en vertrok.

De Bentley met Henderson achter het stuurwiel en Brand naast hem, reed hem voorbij, maar de inzittenden namen niet de minste notitie van hem.

Juist toen Raffles weer op zijn post was teruggekeerd, zag hij de kleine wagen weer komen aanrijden en voor het huis stoppen.

Houbin stapte er uit, nog steeds met zijn valies in de hand, maar thans scheen deze heel wat zwaarder te zijn.

Raffles liet hem kalm naar binnen gaan, wachtte nog een half uur en ging toen de koetspoort weer binnen.

De conciërge had zijn bezigheid van zoëven gestaakt, en zat voor de deur van zijn loge de krant te lezen.

— Excuseer, waarde vriend, dat ik je stoer, riep Raffles hem toe, maar ik kom je vragen of Monsieur Houbin thuis is. Eigenlijk doe ik het meer uit beleefdheid, want ik heb hem een half uur geleden zien thuiskomen.

— Als u daar zo zeker van bent, behoeft u mij ook niet lastig te vallen, mopperde de conciërge, zonder zelfs van zijn krant op te zien.

Raffles trad het huis binnen, waarvan de vestibule zich aan de linkerkant van de koetspoort bevond.

Met opzet liet hij de lift links liggen, teneinde de inrichting van het huis beter te kunnen opnemen.

Hij ging langzaam de drie trappen op en bereikte zo het brede portaal, waarop de deur van de woning van Houbin uitkwam.

Op zijn bellen werd er opengedaan door een kantoorjongen.

— Jonge vriend, begon Raffles, ga eens gauw naar je patroon en zeg dat er iemand van de politie is, of neen, zeg maar dat er iemand is, die hem over een gewichtige zaak onmiddellijk moet spreken.

De jongen was zichtbaar onder de indruk van de toon van de bezoeker, die hij wel voor een Fransman moest aanzien, zo voortreffelijk en zonder accent was diens frans, en verdween spoor slaags, nadat hij Raffles in een wachtkamer had gelaten, die vol reclameplaten hing, die alle betrekking hadden op het eerzame beroep van de bewoner van het huis.

Raffles behoefde niet lang te wachten, want de jongen kwam weldra terug en verzocht de bezoeker hem te willen volgen naar 't kantoor van zijn patroon.

Hij kwam door een vertrek, waar een stuk of vier jongedames en heren druk aan het werk waren, hetgeen hem een hoog denkbeeld gaf van de uitgebreidheid der zaken, welke Monsieur Houbin dreef.

— Ik moet erkennen, dat het een zonderlinge wereld is, overdacht Raffles, terwijl hij langs grote stapels dozen vol sokken en andere textielwaren kwam. Het is wel het toppunt.

Juist toen hij deze opmerking gemaakt had, opende de kantoorjongen een deur, met een bescheidenheid, welke bewees hoeveel ontzag hij voor zijn patroon had. Raffles stond even daarna tegenover Charles Houbin, grossier in manufacturen en tevens bandiet.

Het kwam Raffles voor, alsof er enige ongerustheid te lezen was op het gelaat van Houbin.

— Zou de kantoorjongen toch iets over de politie hebben losgelaten?

Hij deed de deur achter zich dicht, trad op Houbin toe, liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vroeg:

— Kunnen wij hier niet beluisterd worden, Monsieur Houbin, het is niet raadzaam dat men hoort, wat wij hier te bespreken hebben.

— Gij doet mij schrikken, monsieur, zei Houbin, van de weeromstuit fluiste-

rend. Mag ik weten, wie gij zijt en hoe uw naam is?

— Ik ben van de veiligheidsdienst, en mijn naam doet er niets toe, zou ik zeggen. Wilt gij die echter volstrekt weten, ik ben inspecteur Justin.

Houbin verschoot van kleur, maar bewaarde zijn kalmte en zei:

— Ik wil niet ontkennen, inspecteur, dat uw bezoek mij een weinig verrast. Maar als gij denkt dat het beter is, dat men niet hoort wat wij te bespreken hebben, wees dan zo goed mij te volgen.

Hij ging zijn bezoeker voor naar een aangrenzend vertrek, dat er wel uitzag als een monsterkamer en dat voorzien was van een aantal planken, waarop stalen waren tentoongesteld van alles waarin Monsieur Houbin handelde op het gebied van dames- en herenondergoed.

Er stonden een paar stoelen en Houbin wees zijn bezoeker een aan.

Raffles bleef echter staan en zei op hoffelijke toon:

— Het is heel vriendelijk van u, monsieur Houbin, maar ik zal liever blijven staan, ik wil uw tijd niet langer in beslag nemen, dan noodzakelijk is.

— Kom dan terzake, wat ik u verzoeken mag; gij hebt mij werkelijk nieuwsgierig gemaakt.

— De zaak is deze, monsieur Houbin, begon Raffles, de Parijse politie zoekt reeds enige tijd naar een gevaarlijke bende zware jongens, beruchte inbrekers, die reeds menig jaar in de gevangenis hebben doorgebracht. Het toeval wil, dat ik vanochtend door de straat kwam, waarin gij woont en ik toen die twee langvingers in het oog kreeg. Zij draaiden om uw huis heen, bekeken de tuinmuur van onder tot boven en gingen tenslotte naar binnen. Ik kon de mannen natuurlijk niet arresteren, waartoe ik trouwens geen machtiging had en zo moest ik hen wel laten lopen. Nu is mijn vraag alleen deze, of het misschien aan die kerels bekend zou zijn, dat gij veel geld in huis hebt of binnenkort denkt te ontvangen.

Houbin was ietwat verbleekt en keek Raffles met een weifelende blik aan.

— Het is een feit, monsieur, gaf hij

toe, dat ik juist vandaag een vrij groot bedrag van mijn bank heb gehaald, om dezer dagen enige grote betalingen te kunnen doen, maar ik moet u zeggen, dat ik niet kan begrijpen, hoe dit aan anderen, behalve de bankbeambten bekend zou zijn.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Het is natuurlijk alleen mijn beroep, dat mij hier voert, monsieur. Het is best mogelijk, dat ik mij vergis en dat die mannen niets bijzonders van plan waren. Toch zou ik gaarne willen weten, wat zij hier in het huis kwamen utruchten.

— Dat zal de conciërge wel weten, inspecteur, riep Houbin uit. Excuseer mij een ogenblik, dan zal ik even informeren.

Hij verliet het vertrek en Raffles keek hem met een spottende blik na.

— Ik geloof dat ik beet heb, lachte

hij zacht voor zich heen. De vent was zo waar zo wit als een doek.

Hij hoorde flauw door de deur, die open was blijven staan, de gedempte stem van Houbin, die per huistelefoon met de conciërge sprak. Een paar minuten later was hij weer terug, nog bleker dan zoëven, en met een nijdige uitdrukking op zijn gelaat.

— Ik geloof, dat gij goed gezien hebt, inspecteur Justin, begon hij haperend. De conciërge zegt, dat er inderdaad twee mannen geweest zijn, die klaarblijkelijk om een praatje verlegen waren. Hij heeft mij hun signalement opgegeven maar daaraan heb ik natuurlijk weinig.

— Dat spreekt vanzelf. Hoe zou een zakenman in 's hemelsnaam op de hoogte zijn van de zware jongens uit de onderwereld? zei Raffles met een vergoelijkend lachje.

HOOFDSTUK VII.

KAPERS OP DE KUST

Het bleef even stil na deze opmerking van de gewaande inspecteur.

Toen hernam Raffles:

— Als ik dus goed ingezien heb, Monsieur Houbin, dan hebt gij zeker binnenkort zeer waarschijnlijk een nachtelijk bezoek te wachten van die twee sujetten. Gij begrijpt dat het voor ons van veel belang is, om die kerels op heterdaad te betrappen. Ik kom u dus verzoeken een paar van mijn mannen toe te staan in hinderlaag te gaan liggen, om die heren in hun kraag te kunnen vatten, zodra zij hier de voet gezet hebben.

Als Raffles werkelijk inspecteur van politie was geweest, dan zou hij reden hebben gehad om zich te verbazen, want de aarzeling van Houbin was bijna pijnlijk om aan te zien.

Raffles begreep natuurlijk zeer goed, wat er in hem omging.

Als de twee schurken, die gisteren ter vergadering waren geweest op heterdaad betrapt werden en de kans liepen voor enige jaren de gevangenis in te wandelen, dan zouden zij, in de vaste overtuiging verkerend, dat Houbin hen verraden had, hoogstwaarschijnlijk geen ogenblik aarzelen over de herkomst van die 800.000 francs een boekje open te doen. Weliswaar zouden zij zich daarvoor de wraak van hun bendegenoten op de hals halen, maar met het vooruitzicht op enige jaren gevangenisstraf,

zouden zij zich daarvan bitter weinig aantrekken.

Raffles wist natuurlijk niet of de twee bandieten in kwestie inderdaad nog straf te goed hadden, maar uit de houding van Houbin meende hij dat te mogen afleiden.

Voor een poging tot inbraak zouden zij zeker niet meer dan een jaar of twee kunnen krijgen en in dat geval zouden zij het zeker niet wagen de geheimen van hun bende te verraden. Dan was er voor Houbin ook geen reden om daarvoor te vrezen, en hij behoefde dus geen moment te aarzelen om de behulpzame hand te bieden bij de arrestatie van de twee mannen.

Hoe dan ook, Houbin scheen een moeilijke tweestrijd in zijn binnenste uit te vechten, waarvan de betekenis Raffles niet ontging.

Natuurlijk zou hij zich wensen te wreken op de twee mannen, die het geld van de bende wilden stelen, maar evenzeer vreesde hij voor zijn eigen lot, als de twee mannen in de eerste opwelling van woede hun mond misschien zouden voorbijpraten.

Het was echter duidelijk, dat hij tegenover de inspecteur niet te lang mocht aarzelen en een besluit moest nemen.

Hij zei dus, met een poging om aan zijn stem zoveel mogelijk vastheid te geven:

— Het spreekt vanzelf, inspecteur,

dat ik mij aanstonds beschikbaar stel, om u behulpzaam te zijn bij het vatten van die kerels.

— Ik wist wel, dat ik op uw hulp zou kunnen rekenen, riep Raffles joviaal uit. Gij zijt zeker niet al te vreesachtig uitgevallen en gewapend zijt gij ook reeds, want als ik mij niet vergis, hebt gij zoëven bij het langs lopen uw revolver uit de lade van uw bureau genomen. Groot gelijk. Men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn.

Raffles hield hem goed in het oog en zag duidelijk welke tweestrijd zich in diens binnenste afspeelde.

Aan de ene kant wilde hij zich wreken over het verraad aan de bende gepleegd, aan de andere kant echter moest hij toch steeds op zijn hoede zijn, dat de twee kerels uit woede over het mislukken van hun plan de herkomst van het geld zouden verraden, als zij gepakt werden, en dan natuurlijk ook de identiteit van Houbin zelf ongetwijfeld aan het licht zouden brengen.

Raffles wachtte geduldig af.

Hij had geen haast.

De kaarten waren goed geschud en hij hield de meeste troeven in handen.

Natuurlijk begreep hij, dat Houbin, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn, zou trachten, het geld nog voor de nacht buitenshuis te brengen, opdat de bende hem later niet zou kunnen verwijten, dat hij niet beter op het kasgeld gepast had, maar ook daarop had hij gerekend.

Houbin zou geen stap verzetten of hij zou in het oog worden gehouden en ver zou hij zeker niet met de 800.000 francs komen, dat had Raffles zich zelf voorgenomen.

Toch zou het hem veel meer te stade komen, als de penningmeester van de bende het besluit nam, het geld in zijn brandkast te laten, want dat zou hem, Raffles, heel wat last en moeite besparen.

Houbin scheen nu zijn besluit te hebben genomen.

Hij stond op en zei met vaste stem:

— Inspecteur, het is natuurlijk moeilijk uit te maken, of de mannen, die gij

zoekt en die gij hier hebt zien rondzwerfen, het inderdaad op mij hebben voorzien, maar men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn. Ik verzoek u dus, hedenavond weer hier te komen; dan kunt gij doen wat gij wilt. Maar tracht het zo in te richten, dat ik buiten spel blijf. Gij zult het misschien kinderachtig vinden, maar ik heb liever niets uitstaande met die boeven.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, Monsieur Houbin, gaf Raffles ten antwoord. Gij behoeft u echter volstrekt niet ongerust te maken, want als gij wilt kunt gij zelfs gerust in uw slaapkamer blijven. Mijn mannen zullen de dieven te pakken hebben, voor er een haan naar kraait en zelfs zonder dat gij het zoudt merken.

— Neen, het is niet zo zeer, dat ik bang ben, ging Houbin voort. Ik zal natuurlijk op mijn *qui vive* blijven, nu gij mijn ongerustheid eenmaal hebt gaande gemaakt. Maar als het niet nodig is, zou ik liever niet te voorschijn komen.

— Goed; zoals gij wilt, zei Raffles, terwijl hij zich gereed maakte om te vertrekken. Ik zal dan zo vrij zijn met een paar man omstreeks elf uur terug te komen, misschien nog wat eerder, dan kunnen wij rustig onze maatregelen nemen en de dieven zullen ons niet door de vingers glijpen, dat verzeker ik u. Vooraf zou ik gaarne willen weten, waar gij gemeenlijk uw geldwaarden bewaart. Ik heb in uw kantoor een grote brandkast zien staan; dat is zeker de bewaarplaats?

Houbin antwoordde niets vermoedend dadelijk:

— Ja, daarin bewaar ik mijn effecten en ook het contante geld, dat mijn boekhouder nodig heeft om rekeningen en wissels te betalen, daarin bevindt zich natuurlijk ook het geld, ruim acht ton, hetwelk ik vandaag heb moeten opnemen, om een groot bedrag aan een mijn leveranciers te kunnen betalen.

— Wees gerust, monsieur Houbin, die twee boeven zullen met geen vinger uw geld aanraken, daarvoor zal ik zorgen, zei Raffles.

Houbin, die er verre van was de geheime betekenis van die laatste woorden te vermoeden, geleidde zijn bezoeker naar de deur en zei daarna op zachte toon uit vrees, dat iemand van het personeel hem zou kunnen horen:

— Ik verwacht u en uw mannen dan om een uur of tien. Zij komen hier toch zeker niet in uniform.

Raffles keek Houbin even ironisch aan; hij had de bedoeling van die vraag zeer goed begrepen.

Wanneer de agenten in uniform kwamen, zouden de bandieten, die buiten wellicht reeds eerder op de loer zouden staan, hen zeer waarschijnlijk zien en de aftocht blazen.

Houbin liep dan echter geen gevaar, dat zij hem zouden verraden, en later zou hij wel gelegenheid vinden, de twee verraders voor de rechtbank van de bende te dagen, dus dat zou hem eigenlijk goed te pas komen.

Raffles antwoordde daarom langs zijn neus:

— Als ik dat voornemens was, monsieur Houbin, dan kon ik evengoed dadelijk een boodschap aan die twee zenden met de aanmaning, hier vanavond ver uit de buurt te blijven. Neen, wij komen natuurlijk allen in gewone burgerkleding.

— Met hoeveel denkt gij te komen?

— Met z'n drieën. Maar een is er bij, die wel voor zes geldt. Wij mogen in het geheel geen argwaan wekken, en dat zou zeker het geval zijn, als wij hier met zes of tien man kwamen aanrukken. Dus tot vanavond, monsieur Houbin, en bij voorbaat bedankt voor uw bereidwilligheid.

Even later had hij het huis verlaten.

Het eerste wat Raffles deed was naar de Rue Lepic telefoneren.

Brand moest hem nu komen assisteren.

Reeds een half uur later stond de Bentley voor het restaurant in de Rue des Cendriers, waaruit Charles Brand stapte.

Hij ging het restaurant binnen, waar Raffles hem achter een der ramen reeds wachtte.

— Laat ons dadelijk ter zake komen, Charles, zei hij. Houbin is op de hoogte gebracht en wij zullen vanavond worden binnen gelaten. Dàar is zijn huis, dat grote gebouw met de omlopende balkons. Heb je de legitimatiebewijzen meegebracht, zoals ik je zoëven verzocht heb.

— Hier zijn ze, antwoordde Brand, terwijl hij zijn vriend een envelop met papieren en insignes toeschoof.

— Dank je. Hij heeft er nog niet naar gevraagd, maar hij mocht het vanavond eens doen. Het is nu zaak, het huis goed in het oog te houden; want ik weet niet, wat Houbin voornemens is. Misschien brengt hij het geld in veiligheid, maar wie weet, heeft hij ook wel een ander plan... kijk, daar verlaat hij zijn huis reeds, maar hij heeft niets bij zich.

— Wat zou hij van plan zijn.

— Ik geloof, dat ik het wel kan raden. Hij zal dadelijk Beaupré op de hoogte gaan brengen en die twee zullen proberen, de twee verraders in handen te krijgen, voor zij kwaad kunnen stichten. En dan is hun lot natuurlijk beslist. Ga hem dadelijk met de auto achterna en let op waar hij blijft, Charles. Kom mij hier rapport uitbrengen. Er is haast bij, want daar komt zijn wagen reeds voorrijden.

Een ogenblik later zag Raffles, zijn auto de achtervolging van de kleine wagen van Houbin beginnen.

Er verliepen een paar uur, voor de auto terugkwam, een eind achter de kleine wagen aan.

Brand stapte uit en ging het café binnen.

— En, zei Raffles zacht, de jongeman vragend aankijken.

— Hij is naar Beaupré geweest, zoals je dacht. Daar is hij een half uur gebleven, en toen zijn zij samen verder gereden naar een huis, waar een ander van de bestuursleden der bende bleek te wonen. Ik heb tenminste nog iemand uit het huis zien komen en zich bij de anderen zien voegen. Toen reden zij alle vier naar een volksbuurt, denklijk naar het huis, waar zij een der verraders meenden te vinden. Zij keerden echter

onverrichter zake terug. Nog in een aantal andere huizen deden zij onderzoek, eveneens vruchteloos. Toen gaven zij het op. Houbin bracht Beaupré en de anderen weer naar hun respectieve woningen en je zult gezien hebben, dat Houbin zelf ook is terug gekeerd.

— Dank voor de inlichtingen, amice. Wat dat allemaal betekent is duidelijk.

Zij hebben een klopjacht ondernomen, die op niets is uitgelopen, want de twee verraders zijn blijkbaar niet van gisteren en hebben zich buiten schot gehouden. Kom Charles, het is zes uur en jij zult, net als ik, wel trek hebben in een hartig hapje.

De twee vrienden verlieten het restaurant en zochten een andere gelegenheid in dezelfde straat op, waar zij een stevig middagmaal gebruikten.

Het spreekt vanzelf, dat ook Henderson van de partij was.

Zij maakten geen haast, bleven nog wat napraten, en zo werd het tien uur. In het huis van Houbin was alles rustig gebleven.

De bandiet had het niet meer verlaten, nadat hij was teruggekeerd.

Wat Raffles betreft, was alles voor de onderneming in orde.

De auto was ondergebracht in een garage, die dag en nacht open bleef en die dicht bij het huis van Houbin was.

De drie mannen begaven zich daar heen en Raffles belde aan.

Dadelijk werd de deur geopend door de conciërge die reeds op de hoogte scheen te zijn gebracht; de mannen gingen de trap op, en werden door een oude bediende bij Houbin gelaten, die nogal bleek en zenuwachtig bleek te zijn.

— Geen bijzonderheden, monsieur Houbin? Is het geld er nog? begon Raffles lachend. Hier zijn mijn mannen en ik verzeker u, dat de bandieten een smerige pijp zullen roken, als zij zich trachten te verzetten.

— Het geld is nog in de brandkast, inspecteur, antwoordde Houbin.

— Goed; gij hebt er niets op tegen, dat ik mij daar even persoonlijk van overtuig?

— Niet in het minst, inspecteur, antwoordde Houbin. Wees zo goed mij te volgen.

De vier mannen gingen het privékantoor binnen, waar Houbin licht maakte en de gordijnen sloot.

Daarop haalde hij zijn sleutels uit zijn zak, stelde het cijferslot en opende de deur van de brandkast.

Raffles had Henderson een snelle wenk gegeven.

Het ogenblik was inderdaad te gunstig om het te laten passeren.

De reus wist, wat hij te doen had.

Hij trad snel op Houbin toe en legde hem zijn hand op de mond, terwijl hij hem tegelijkertijd als een kind optilde.

Direct was Brand er bij om de bandiet te knevelen en zijn handen stevig op zijn rug te binden.

In enkele seconden was de man machteloos gemaakt en moest nu met uit het hoofd puilende ogen toezien, hoe Raffles, die nauwelijks acht had geslagen op dit korte intermezzo, kalm de brandkast doorzocht en er de tas uitnam, die hem reeds zo goed bekend was.

Deze was niet gesloten, zodat hij zich kon overtuigen dat de tas geheel gevuld was met bankbiljetten en goudgeld.

Raffles nam de tas op en wendde zich tot Houbin, die machteloos in een hoek lag, met de woorden:

— De zaken hebben een ander verloop genomen, dan gij gedacht had, monsieur Houbin. Dit geld zal ik maar van u overnemen. Veiliger kan het onmogelijk bewaard worden. Wat de twee bandieten betreft, die hier wel aanstonds zullen verschijnen; ik heb geen tijd en geen lust hen te ontvangen. Maar wees gerust, zij zullen hun lot niet ontgaan.

Hij ging aan het bureau zitten en schreef enige woorden op een vel papier, dat hij toevouwde en in een envelop stak.

Toen vervolgde hij:

— Dit is een uitnodiging aan de Sureté om dadelijk een dozijn mannen hierheen te zenden. Natuurlijk moest ik hen wel van alles inlichten, en ik weet niet, of die touwen waarmee gij gebonden zijt niet spoedig plaats zullen maken voor een paar stalen boeien, mijnheer de

grossier in dames- en herenondergoed.

Hij stond op, wenkte de anderen en gezamenlijk verlieten zij het vertrek.

Zij overtuigden zich ervan, dat de oude bediende niets gemerkt had, gingen de trap af en stonden op straat, geen tien minuten nadat zij waren binnengetreden.

Juist kwam er een politieagent aan. Raffles stak de man de enveloppe toe en zei op vaste toon:

— Stuur dit briefje zo gauw mogelijk naar de hoofdcommissaris; ik ben inspecteur. Ik heb het met mijn naam ondertekend, en zij kennen daar mijn handschrift.

Raffles keek de man even na, en zei toen, zich tot Brand wendend :

— Een goede avond geweest, Charles. En nu, nu ben ik tot je dienst, als je mij verzoekt, naar Londen terug te keren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

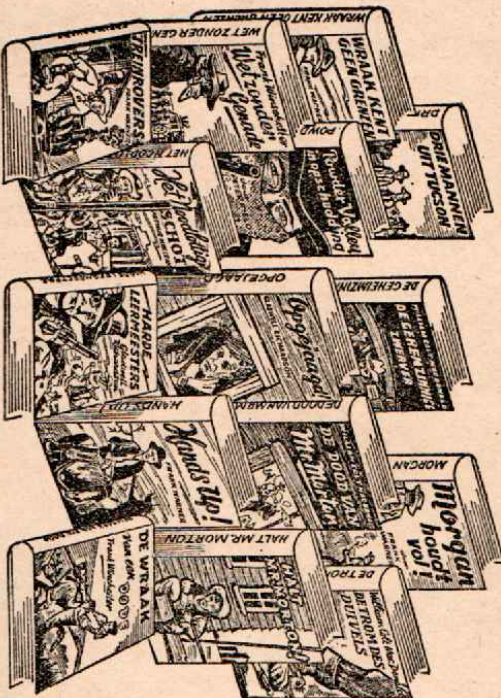
Uit de dood herrezen

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlotige Schot** door Arthur Mackan
3. **Harde Leermeesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** } beide door
Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade** }
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
William Colt MacDonald
10. **Halt, Mr. Morton** }
11. **Wraak Kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tuscon** door Arthur Mackan
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 boogbind's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

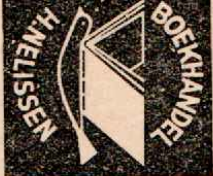
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM:

ADRES:

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007